Akbaba

Gümüşpala — Çorba biiir!..

BEKLENEN ÇEKİLİŞ..

Senesonunda:
İstanbulda şahane
50 Apartman Dairesi
5 adet
100.000 lira
100 adet
5.000 lira
175 adet
1.000 lira
24 000 adet
çeşitli para ikramiyeleri

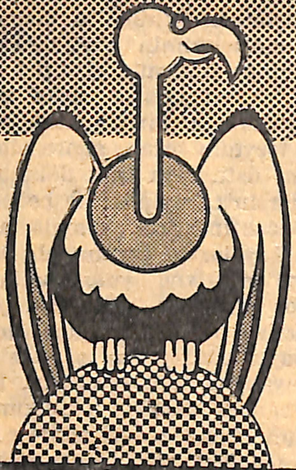
5 MİLYON LİRALIK
BU ÇEKİLİŞ İÇİN
TASARRUFLARINIZI
26 EKİM
TARİHİNE KADAR
İŞ BANKASINA
YATIRINIZ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

en fazla ikramiye veren Bankadır

Faal - 6722 - 255

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 5 — Sayı : 116
17 Ekim 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

KANIKSAMA !

KANIKSAMA, ruhun frengisi, iradenin kanseri, enerjinin cüzamıdır. Çocuğu paylarsınız. Bir, iki, üç... Aldırmaz olur. Neden?.. Kanıksamıştır. Döverseniz: Önce utanır, sonra ağlar, sonra şirretlenir.. Daha sonra?.. Aldırmaz olur. Neden?.. Kanıksamıştır!

İnsan yemeye kanıksar, içmeye kanıksar, gülmeye, sevmeye bile kanıksar. Kanıksamada bıkkınlık vardır. Usanç vardır...

Bir konuya kanıksayan kişi, artık umursamaz olur onu, artık ilgilenmez olur onunla, artık siler onu içinden...

Biz, bu durumdayız şimdi... Üzerine bütün dikkatimiz ürperecek eğileceğimiz nice olay, duygu ve düşünce merkezlerimizde en küçük bir tepki yapmıyor. Demek kanıksadık... Neye mi? Acıya.. Neye mi? Çirkinliğe.. Neye mi? Rezalete!

Tanrının sabahı, yarı uyur gözlerle baktığımız gazetenin ilk sayfasında ne var?.. Koskoca, kapkara harflerle «Bugünkü trafik kazaları» değil mi?.. Üç ölü, sekiz yaralı değil mi?.. Ertesi gün?.. Yine ayni haber.. Daha ertesi, daha ertesi, daha ertesi gün?.. Yine ayni, yine ayni, yine ayni haber... Değişen, sadece ölü ve yaralı sayıları!

Ne yapıyoruz buna karşı?.. Bütün sorumluların göz bebeklerine bakınız: Havayı avuçlayan bir çocuk elinden daha boştur.

Kamyonun devrilmesi, otobüsün toslaması, otomobilin uçması, bize, durması, yürümesi, hızlanması kadar olağan geliyor.

Yürüyor mu? Duruyor mu? Koşuyor mu? Devrilecek de!.. Toslayacak da!.. Uçacak da!

Bir gün, Dolmabahçeden Karaköy'e doğru şöyle bir yürüyün: İşte, yeşil çam dalları altında bir tabelâ.. Ne mi ilân ediyor bu deniz üstü yamaçta?.. Gıdaların en iğrencini, en kabasını, en şarklısını: Sucuk!

Bir de öküz kafası taşıyan bu çirkin kazığı oraya kaktıran kimdir biliyor musunuz?.. Belediye! Üçbuçuk kuruş gelir için...

Siz, güzelliği çirkinliğe kiralıyan Belediye gördünüz mü hiç?

Köprü üstünde, bütün elektrik direklerine el ilânları yapıştırılmış.. Keşke yalnız direklere olsa... Şu dış yapısı mücevher kutusu kadar güzel Mısırçarşısının kemerleri altında da el ense çekişen pehlivan ilânları sıralanıyor.

Biraz ötede, Yenicami bitiminden Sirkeciye kadar uzanan yaya kaldırımı, baştan başa gezgin esnaf çarşısı: Her dükkân önüne bir işporta yavrulamış.. Mendilden tutunuz da, çakıya, tarağa, diş fırçasına, yün fanilâya kadar...

Maç günleri, stadyum kapısında, Belediye zabıtamız köfte dumanı ve Lâhm-ı macun kokusu ile karın doyuruyor.

Siz, o güzel Dolmabahçe rıhtımının akşamları bir futbol sahası olduğunu biliyor musunuz?.. Sokak itlerinin paslaştığı bu alanda, en keyifli seyirciler sayın polislerimizdir!

Ya ağaçlarımız?.. Her dalında ipe çekilmiş bir adam sallandığını görünce «Meyva vaktinde yetiştik şecer-i vakvâkın» diye şaşa kalan şaire bile parmak ısırtacak kadar bol ürünlü: Hepsinin gövdesinde ya bir ilân sallanıyor, ya bir gazete çakılı... Türk milletinin yüzde yetmişi okuma yazma bilmiyor diyen Avrupalılara caddelerimizdeki çınarları, at kestanelerini gösterelim: Ağaçlarımız bile gazete tiryakisi!

Kanıksadık, kanıksadık.. İstediğin kadar söyle, istediğin kadar yaz, istediğin kadar yer, istediğin kadar taşla... Bu tabutu, bu teneşiri, bu mezar taşını nasıl dirilteceğiz?.. Müezzinoğlu'nun kalkınma ezanı ile mi?..

İnşallah!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kiralar serbest bırakıldıktan sonra:

— Haniya maşa vaar, çadır vaaaar!

Beni anlayan ilk kadın!

AZİZ NESİN

Villânın olduğu tepeden istasyona kadar yol boş kırlar arasından geçiyordu. İlkin yola çıktığımı çok iyi biliyorum, sonra her nasıl olduysa kendimi taşlı topraklı eğik bir ham arazide, çalılar, dikenler arasında buldum. Yolu kaybetmiştim. Öylesine mutluydum ki dağ bayır gidebilir, hattâ kollarımı çırpsam uçabilirdim. Aşk sarhoşuydum. Yalnız aşktan mı?. Aşktan körkütük, içkiden zilzurna, yıldızlı gecenin güzelliğinden sırılsıklam sarhoştum.

Keyfimden bir şarkı mırıldanmaya başladım. Bir zaman şarkı söyliyerek bayırları tırmandım, yokuşları indim. Bir zaman sonra mırıldandığımın şarkı değil, Cumhuriyetimizin Onuncu yıl marşı olduğunu farkettim. Çünkü ben hiç şarkı, türkü bilmem. Söylediğim şarkıyı nasıl uydurdum acaba diye düşünüp dururken, bunun şarkı değil, onuncu yıl marşı olduğunu farkettim. Bilirsiniz, bu marş «çıktık açıkalınla...» diye başlar. Doğrusu, ben Süreyya'nın yanından pek öyle açıkalınla çıkamamıştım. Çok beceriksizce çıkmıştım yola. Bu marşı söylememin doğru olmadığına karar verdim. O zaman «Beni anlayan ilk kadın...» diye tekrarlamaya başladım. «Beni anlayan ilk kadın» sözünü bir şarkı olarak tekrarlıyordum. Ne var ki bu şarkıyı, hiç müzik bilmediğim halde kendim ve kendiliğimden bestelemiştim ve her söyleyişimde bestelediğim şarkının notası değişiyor, bazen gazel, bazen arya, bazen türkü, ya da marş, hattâ ilâhi oluyordu; daha doğrusu ben böyle olduğunu sanıyordum.

«Beni anlayan ilk kadın» diye avaz avaz bağırarak, taşlar, çalılar arasında tökezliye yalpalıya, düşe kalka giderken, birden ayağımın altından toprak yok oluverdi ve seksen yedi kiloluk bedenimi boşlukta buluverdim. Sert bir yerlere çarpa çarpa düşerek, ıslak bir tabakaya oturdum. İnsanlar başlarıyla oturmadığına göre, benimkisine «oturmak» denilemez; çünkü diple ilk değinen başımdı ve ayaklarım havadaydı. Toparlandıktan sonra, elyordamıyla nasıl bir yerde olduğumu araştırdım, ama anlıyamadım; burası bir kör kuyu dibi, kurumuş bir dere yatağı, bir yapı çukuru, yeni açılmış bir ev temeli, kır evlerinden birinin helâ çukuru olabilirdi. Nasıl bir yer olursa olsun, o güzel, keyifli havamı bozmak istemedim. Sırtımı dayayacak bir oyuk bulup ayaklarımı da uzattıktan sonra, her söyleyişimde makamı, usulü, notası değişen aşk şarkısına başladım:

— Beeenii anlıyaaan... ilk kaaadınnn!...

Öyle mutluydum ki, bu çukurun içinde sabaha kadar aşk şarkımı söyliyebilirdim. Ama birden ertesi sabah saat dokuzda Süreyya ile Florya'da buluşacağımız aklıma gelince fırladım. Kol saatimin fosforlu kadranına baktım, saat: İki... Son tren de kaçmış. Bulabilirsem bir taksiyle eve gitmem saat üçü bulur. Sabah dokuzda Florya'da olmam için de en geç altıda evden çıkmalıyım. Bir de uyur kalırsam, dokuzda Florya'da olamam, işte o zaman rezalet...

Kalkıp sıçradım, düştüğüm çukurdan çıkılacak gibi değil; atlıyorum, zıplıyorum, hopluyorum, maneviyatımı kuvvetlendirmek için de arada bir Tarzan gibi haykırıp haykırıp sıçrıyorum, ama ne yapsam çukurdan çıkamıyorum. Bütün bu çırpınmam, elbiselerimin yırtılmasından elimin yüzümün çizilip kan içinde kalmamdan başka bir şeye yaramadı. Çırpınmakta devam etseydim biraz sonra elbiselerim üstümden tüm dökülüp - affedersiniz - striptiz bir bedenle kalacaktım. Son çabamla sıçrayıp kayalara çarpmamla tekerlene tekerlene yolun üstüne düşmez miyim... Oysa ben çukur içinde değil, bir yanı dimdik bayır olan yolun az ötesinde, kayalığın dibindeymişim. İşte o zaman sarhoş olduğumu anladım, demek o sert içkiyi çok kaçırmışım ki, yolu bayırı birbirinden ayıramaz olmuşum.

Birden aklıma kitap geldi; arkadaşımın kitaplığından birkaç günlüğüne okumak için aldığım önemli kitap... Kitabı, Süreyya ile seviştiğimiz yerdeki masanın üstüne koymuştum, orda unuttum. Ben nasıl bir çeşit içki içmişim ki, iyicene kendimi bilmez olmuşum. Hani ben içki düşmanı da değilimdir; hayatımda iki-üç kere, âhenk bozulmasın diye, arkadaş hatırı için bir kadeh rakı içtiğim olmuştur. Ama geceki içtiğim rakıdan da beter.

Kitap da çok değerli ve bulunmuyor. Şimdi ne yapsam, kitabı almak için geri dönsem, büsbütün geç kalacağım; sabah dokuzda olamam Florya'da... Sabah erkenden, eski bakan dostuma, unuttuğum kitabı iyi saklaması için telefon edecektim. Hızlı hızlı istasyona yollandım, arada bir sendeleyip düşüyor, kalkınca da önce yönümü belirleyip istasyona doğru yürüyordum. Son treni kaçırdığımdan, istasyonda taksi bulabilirsem binecektim.

Sonunda istasyonun ışıkları göründü ama, bildiğimiz bizim kör ışıklı istasyonlara benzemiyor; istasyonun her bir yanı renk renk ışıklarla donanmış, ışıl ışıl... Bu gece ulusal bayramlardan biridir desem, yine de böyle ışıklandırılmaz istasyon...

Yaklaştıkça yaklaştıkça burasının benim bildiğim değil, ama bir başka şirin istasyon olduğunu anladım. Kapısında sırayla arabalar vardı, ama teki bile taksi değil, özeldi.

Birkaç şoför, arabalardan birinin çevresinde toplanmış şakalaşıyorlardı. Onlara yaklaşıp,

— Affedersiniz, burası hangi istasyon? dedim.

— Edirne istasyonu... demez mi!..

— Edirne olamaz. Ben Anadolu yakasındayım, deniz aşmadım ki, Edirne'ye gelmiş olayım. Şaka etmeyin benimle, sahi burası neresi?

İyi aile terbiyesi görmüş olduğu konuşmasından belli başka bir şoför öbürüne,

— Alay etme beyamcayla be, dedi, ne diye herifi kandırıyorsun ulan?

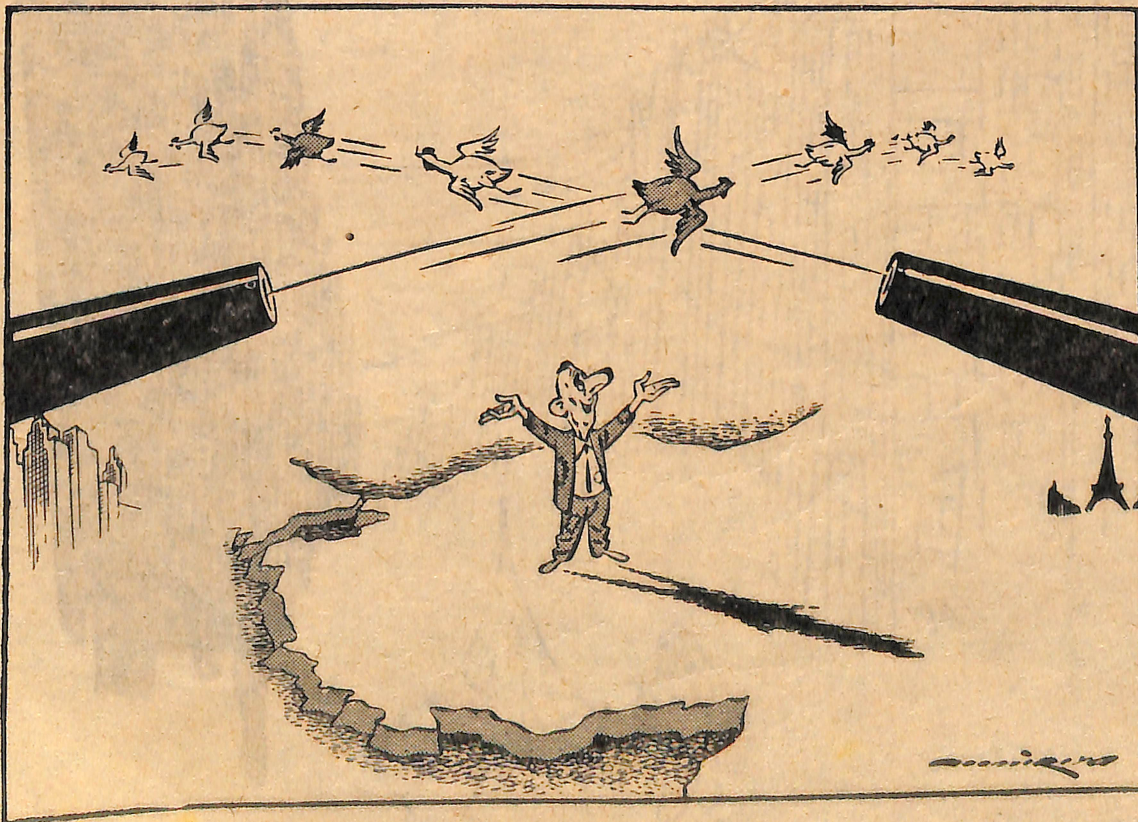
Bana dönüp,

— Burası Adapazarı istasyonu moruk... dedi.

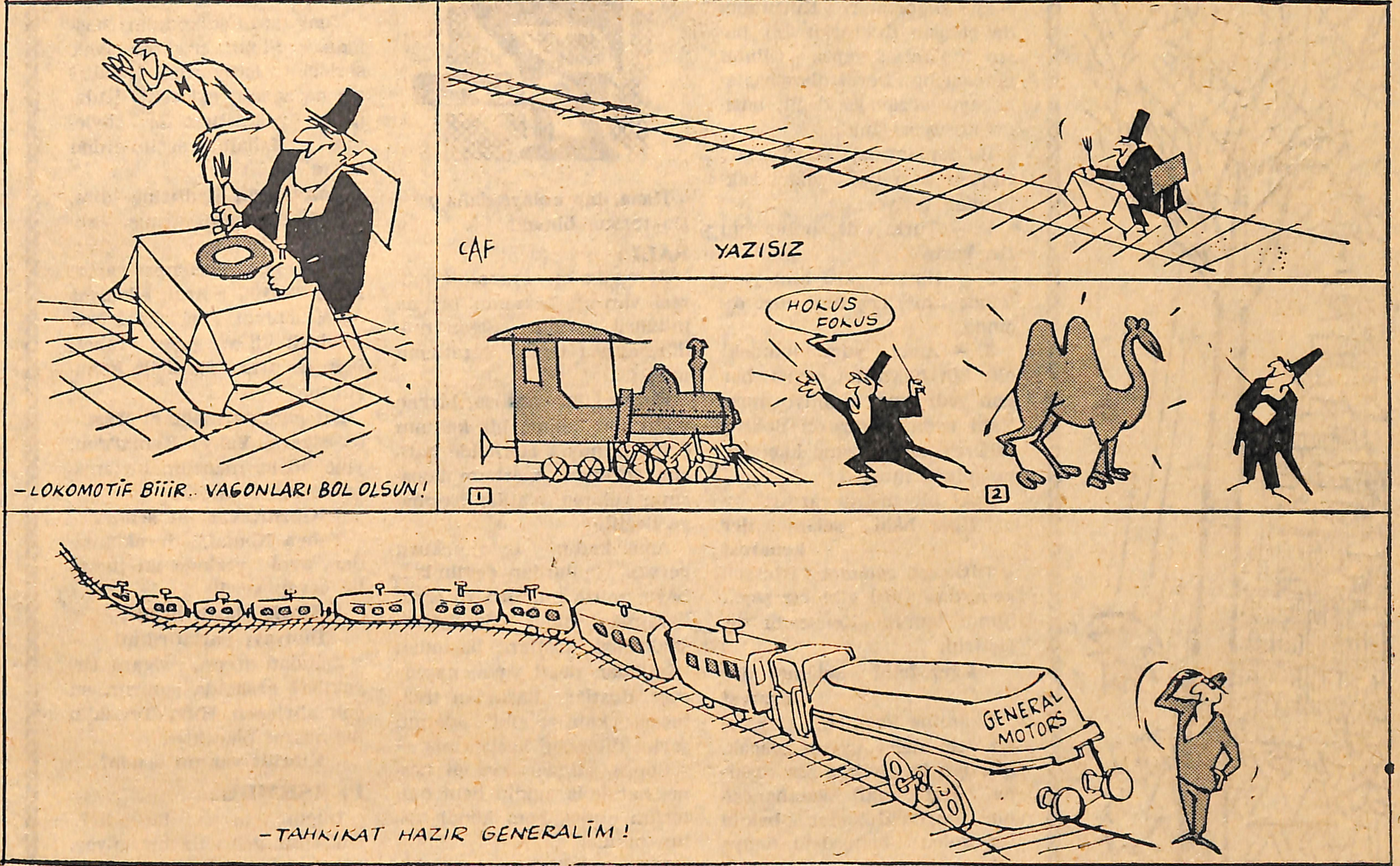
— Allah Allah...

— Neye öyle şaştın?

Amerika ile Avrupa arasında piliç savaşı başladı! — Gazeteler —

— Yahu, biraz da bizim tarafa atın!.

— LOKOMOTİF BİİİR.. VAGONLARI BOL OLSUN!

— TAHKİKAT HAZIR GENERALİM!

— Ben az önce buralarda bir evden yola çıkmıştım. Ne çabuk Adapazarı'na gelmişim. Aferin bana, hızlı gitmişim. Hem de o kadar yollarda düştüğüm halde...

Şoför sordu:

— Senin buralarda bir yerlerde dediğin ev hangi vilâyet dahilindeydi, Malatya'da mı, yoksa Diyarbakır'da mı?

— Yok daha neler... İstanbul'daydı ayol... Affedersiniz ama, nerdeyse sabah olacak, bu Adapazarı istasyonunu neden böyle ışıklandırılmış?

— Haberiniz yok mu, bütün gazeteler yazdı: İstasyon pencerelerinin kırık camları takıldı da, onun töreni yapılıyor. Kahkahaları da mı duymuyorsun. Ziyafet var...

Benimle alay ediyor terbiyesizler... İstasyona yürüdüm. Gerçekten kahkahalar yükseliyordu... Açık pencerelerden birinden içeri bakınca ne görsem: burası, az önce çıktığım eski bakan arkadaşımın evi değil mi!.. Yolda düşüp kalkıp, kimbilir kaç kere yön değiştire değiştire, istasyona gidiyorum diye dönüp dolaşıp tersyüzü, çıktığım eve dönmüşüm.

Ama içerdeki insanların bu delicesine, boğularak gülmeleri neye? Bahçede, terasta kimse kalmamış, hepsi salona dolmuş. Sevgilim Süreyya bir şeyler anlatıyor, öbürleri de kahkahalarla gülüyor; gülmekten kimisi boğulacak, kasıklarını tutuyor, kimisi yerlerde yuvarlanıyor, bacaklarını havada sallıyor, kimisinin de gülmekten gözlerinden yaş boşanmış...

Bir şişman kadın ciyak ciyak bağırıyor:

— Ay aman Süreyya, sus ayol, vallahi altıma ş'apıcam, sus kız!..

Karanlıkta kaldığımdan, pancur arkasından görünmüyordum. Süreyya'nın sözlerini de duyuyordum:

— Ben hayatımda böyle enayi herif görmedim... Vay enayi pilâkisi... «Siz anlaşılmamış bir dâhisiniz» dedim. «Ben de ruhu anlaşılmamış zavallı, bahtsız bir kadınım Hasan Bey...» dedim. Bir içirdim, bir içirdim. Ben de içermiş gibi yapıp bardakları yere boşalttım. Herif kafayı bulunca su koyvermez mi!.. İlham gelmesi için yazıya oturmadan önce yarım saat jimnastik yaparmış... Benim yanımda Balzak da kim oluyormuş, demez mi!..

Biz onunla gizli gizli neler konuştuksa, bire bin katarak ballandıra ballandıra hepsini anlatıyor, dinleyenler de kahkahadan kırılıyorlardı.

Eski bakan olan ahbabım, gülmekten yaş gelen gözlerini silerek,

— Bilirim, dedi, enayiler kralıdır. Şimdi hali gözümün önüne geliyor da...

Ordan bir kadın,

— Yoksa ilân-ı aşk da mı etti? diye sordu.

Süreyya,

— Tabii, dedi, hem de bir hüngürtüyle ağladı ki koca herif ulur gibi...

Salonu dolduranlar yeni bir kahkaha kasırgasıyla sarsıldılar.

Yavaşça pencerenin önünden çekildim. Artık iyice ayıldım, yolu tuttum. İstasyonda taksi yoktu. Evime gidecek hiçbir taşıt bulamadım. İstasyonun bekleme salonunda bir bank üzerinde sabahlarken Süreyya'nın niçin böyle yaptığını düşünüp durdum; sonunda buldum: Herhalde ikimizi başbaşa görmüşler ve dedikodu yapmışlardı. Zavallı kadın da bu dedikodulardan kurtulmak için, o yalanları söylemek zorunda kalmıştı. Yoksa Süreyya, aşkımıza sadakat yeminine ihanet edecek kadın değildi.

İlk trenle Haydarpaşa'ya, ordan vapurla Köprü'ye geçtim. Önce kendime bir mayo satın alıp yine trenle Florya'ya gittim, Süreyya'nın söylediği plâja girdim. Saat dokuz, on, on iki, on dört... Plâjın içinde aramadık yer, taramadık delik bırakmadım. Zavallı kadının başına kimbilir nasıl bir dert geldi de benim yüzümden, plâja gelemedi; yoksa mutlaka gelirdi.

Saat ondokuza kadar hiç umudum kırılmadan bekledim. Daha da bekliyecektim ama, az ötemde kumlara yüzükoyun uzanmış bikinili bir kadın gülümsiyerek,

— Beyfendi, galiba ilk plâja gelişiniz... dedi.

— Evet, dedim, ilk bugün geldim. Ama siz nerden anladınız?

— Teniniz çok beyaz da, hiç yanmamış. Ama sırtınız çok kızarmış, gece sızısından uyuyamazsınız. İsterseniz biraz krem süreyim sırtınıza, yanığa iyi gelir ...

Cevabımı beklemeden yanıma geldi; bir elindeki şişeden öbür avucuna boşalttığı sıvıyı sırtıma sıvamaya başladı. Elinin dolaştığı yerlerden içime bir ılık, bir yumuşak yel yayıldı. Kendi kendime,

— Beni anlayan ilk kadın!... diye mırıldandım.

Kadın,

— Anlıyamadım... dedi.

— Hiç... dedim.

Kadın,

— Otuz lira... dedi, güldü, kaba etli dudakları arasından altın kaplama dişleri göründü.

Ben de güldüm.

— Kabineye gidelim mi?.. dedi.

— Balzak denen herif de kim oluyormuş... dedim.

— Kimmiş o? dedi, yoksa sana kafa mı tutuyor?

— Ben Nobel'i alırım... dedim.

— Anladım, dedi, bu Nobel dediğin o herifle senin paylaşamadığın bir karı, öyle değil mi?.. Seni pek için çekti. Boş ver Nobel'e be!.. Hadi kalk!..

— Burda yatalım kumlara daha iyi...

— Peki yirmi kâğıt ver...

— Yok, otuz vereceğim, ama burda kal...

Kadının baldırına başımı koydum... Yok canım, ben nasıl koyarım başımı oraya? Kadın, elense çeker gibi, başımı ensemden tutup baldırına koydu.

— Nobel sana kurban olsun... dedi.

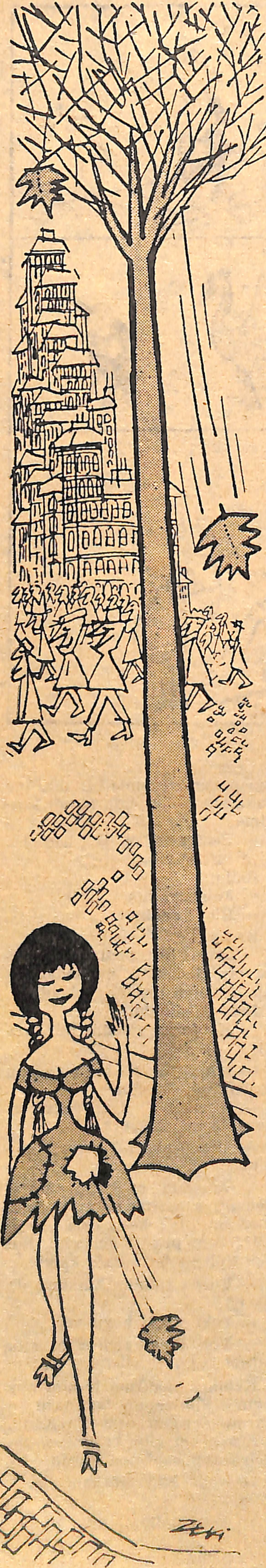
— Beni anlayan ilk kadın... dedim.

— Kim?

— Sen!..

SON

Aziz NESİN

Yapraklar dökülürken...

PAZARTESİ :

İşçi Sigortaları Kurumunda çalışan doktorlar bir basın toplantısı yaptı. Günün modası bu: Derdi olan hastahaneye, eczaneye değil, basına koşuyor şimdi...

Bu toplantıda, Dr. Tonguç Görker bazı ilgi çekici rakkamlar veriyor:

1 — Türkiye'de, onbir bin Dr. varmış...

2 — Bunun altı bini yurt içinde imiş, beş bini yurt dışında...

3 — Ama, yurt içindeki altı bin doktorun sayısı, her gün yedi tane eksiliyormuş.. Yani ayda ikiyüz on doktor selâmeti sınır dışına kaçmakta buluyormuş!

Eski bir mısra vardır:

Eğer hâhî selâmet der kenarest

Türkçesi, selâmet istersen kenardan yürü gibi bir şey... Şimdi bunun «Kenar»ını değiştirip:

Eğer hâhî selâmet der firarest

Biçimine koymak, doktorlar için daha uygun olacak. Altı bin içerde beş bin dışarda... Hani akıl hastahanesinin parmaklığından bakan bir yolcu bahçedeki deliye sormuş:

— İçeride kaç kişisiniz?

Deli, soruya soruyla cevap vermiş:

— Ya siz dışarıda kaç kişisiniz?

Bu gidişle, içerideki doktorlarımızla dışarıdakilerin durumu buna dönecek galiba...

Günde yedi, ayda ikiyüzon, yılda 2520!.. Demek, iki sene sonra, yağ gibi, mısır gibi, buğday gibi, uçak gibi Amerikan yardımından Doktor da ithal edeceğiz...

Haaa, bir kolayı daha var: Doktorsuz ölmek!

SALI :

Afyon'da bir arkeoloji müzesi varmış. Müzenin bir de müdürü varmış. Sayın müdür, ayrıca tarih öğretmeni imiş de...

Geçen gün, nasılsa, birkaç yıldır dul kalmış bir kadının evine girmiş... Herhalde hatırını sormaya, merhum kocasının ruhuna fatiha okumaya değil!

Ama kadın, öyle uçkuru gevşek dullardan değilmiş... Sayın müze müdürü ve tarih öğretmeni, silâh elde üstüne saldırınca, dostlar başından - başından değil yaaa, neyse - evet, dostlar başından ırak, bıçağı kaptığı gibi adamın şeyini dibinden kesivermiş...

Sonra, elinde kestiği nesne, karakola gidip hem onu teslim etmiş, hem kendi teslim olmuş!

Müze müdürü ve tarih öğretmeni kanlar içinde, koma halindeymiş...

Böyle adama, sanırım şehit denmez. Acaba böyle kadına kaatil denir mi?

Eğer adamcağız ölürse, ortada bir de kanlı miras kalacak. Onu ne yapmalı acaba?

Bize kalırsa, muhterem ve muzdarip zevcesi «red-i miras» ettiği takdirde müzeye kaldırıp bir camekâna koymalıdır. Ziyaretçiler arasında ibret alacak azgınlar bulunur elbet!

ÇARŞAMBA :

Yeni zam dedikoduları başladı... Şimdi, uzaktan ayak seslerini işitiyorum. Kendisi mi ne zaman gelecek?. Kulağınızı yaklaştırın da söyleyim: Mahallî seçimlerden sonra...

Gazetelerin fısıltısına göre, kibrite bile zam varmış. Yandık desenize!

Bir eski arkadaşımız vardı: Hıfzı Tevfik. Şairdi, edebiyat öğretmeniydi, Boğaziçi Lisesi müdürü idi ve gayet rahat, hem de aruz vezni ile konuşurdu.

Bir gün, parmağının arasında sigara, Yahya Kemal'den, yine böyle, manzum bir mısra ile kibrit istedi:

Kibriiit var mı sende?

Yahya Kemal, duraklamadan, ayni vezinde iki mısra ile cevap verdi:

Kibrit olaydı bende,
Dünyayı parlatırdım!

Zamdan sonra, sigara tiryakileri arasında sanırım en çok söylenen Hıfzı Tevfik'in bu mısraı olacaktır:

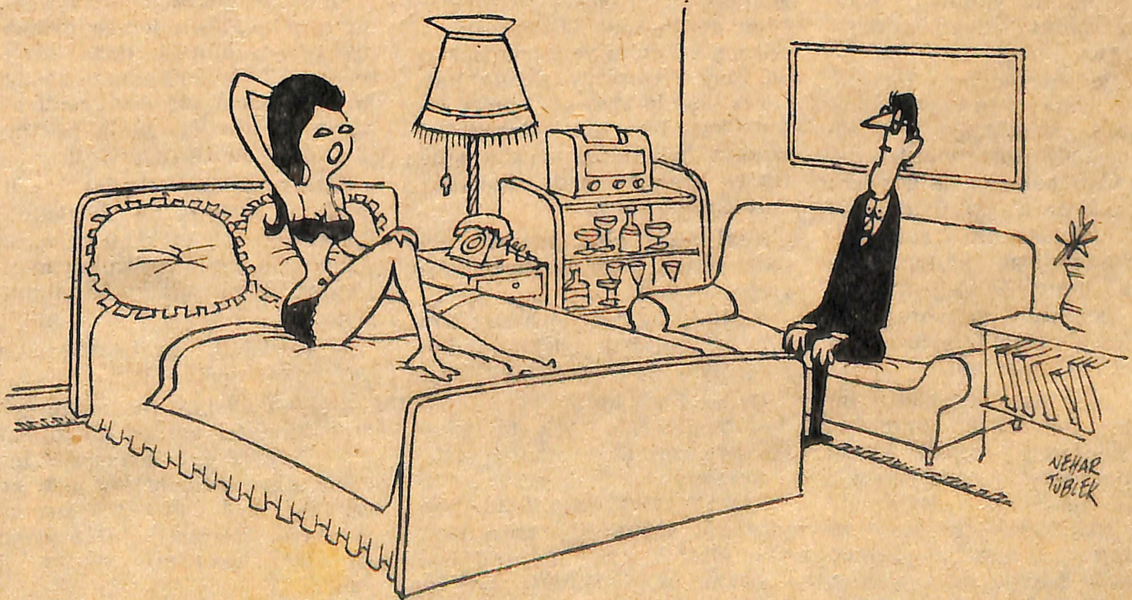
Kibriiit var mı sende?..

PERŞEMBE :

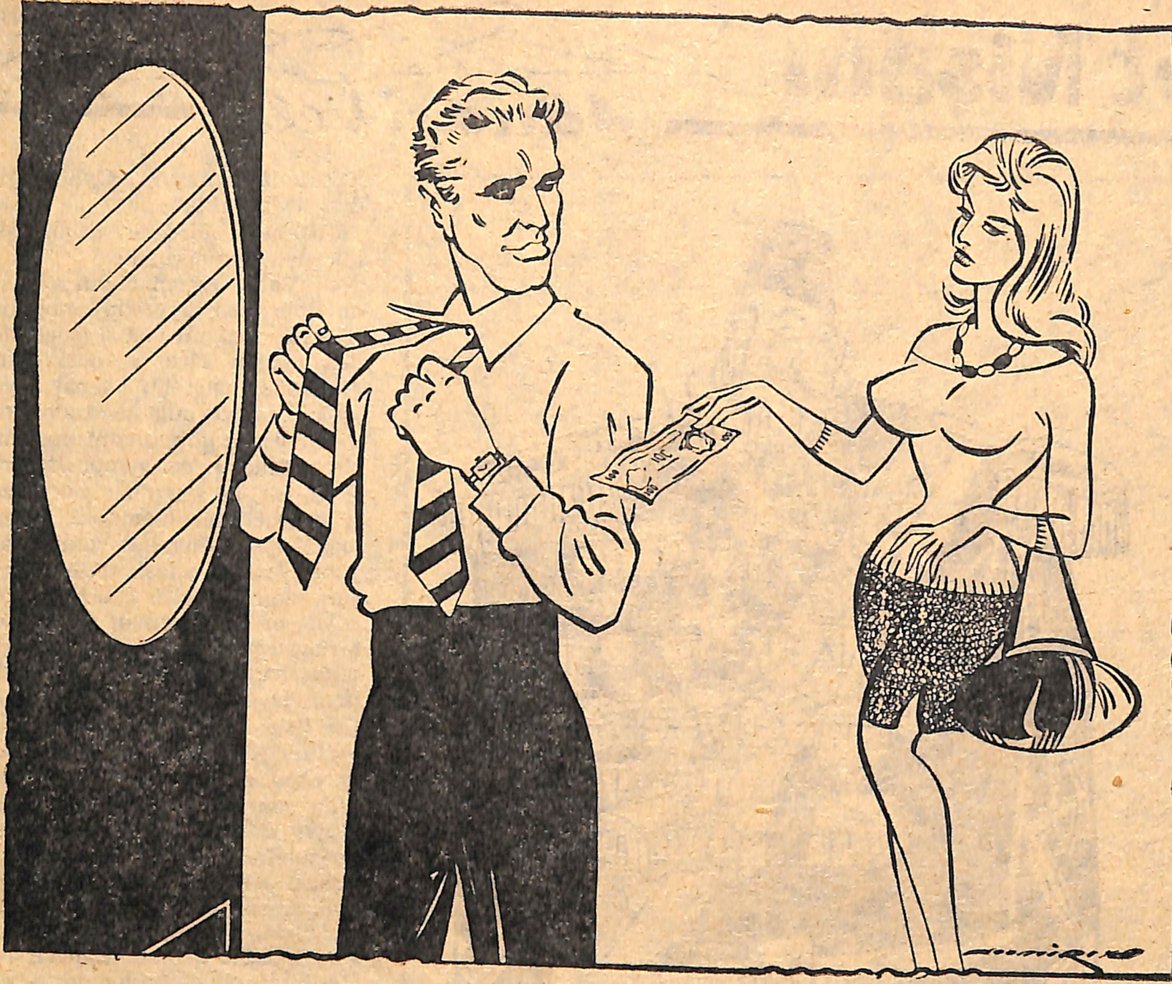
Düğün için ne lâzımdır?.. Önce bir gelin ile bir güvey. Sonra tel duvak. Sonra pilâv zerde. Sonra, şehirde zengin işi bir düğün ise, saz, yahut caz. Köy düğünü ise davul zurna... Haaa, biraz da rakı, biraz da şarap, biraz da bira...

Hayır, hiç biri değil.. Asıl lâzım olanı ben de bugün öğrendim. Olay şu: Abdurrahman Eryılmaz adında bir köylü, bir gümrük kolcusunun şüphesini çekmiş.. Biri önde, biri arkada, sağa sola uğrayarak hayli dolaşmışlar. Nihayet akşam olmuş, Abdurrahman Eryılmaz, Balıkesir'e

1964 yılı erkek modası «ciddî görünüşlü» olacak.. (Gazeteler)

— Kuzum sen bu modayı takip etmekten ne zaman vazgeçeceksin?!.

— **Kocacığım, alış verişe gidiyorum, bozuk param yok, sana bir yüzlük vereyim de bana iki binlik ver!.**

Fezanın fethinde işbirliği!

kalkan bir otobüse binmek üzere iken yakalanmış...

Bir de üstünü aramışlar ki... Tam sekiz tane, hiç kullanılmamış, pırıl pırıl, İtalyan işi... Ne çıkmış dersiniz?.. Kravat mı?.. Külot mu?.. Kombinezon mu?.. Hayır.. Tam sekiz tane tabanca!

— Bunlar ne? Diye sormuşlar.

Adam, ağızlık der gibi, tabaka der gibi masum masum cevap vermiş:

— Tabanca... Yakında düğünümüz var da!..

Demek düğünde yenilecek, içilecek, eğlenilecek ve... Ve keyifler tam olsun diye bir kaç da cana kıyılacak ha?

Ahmet Haşim bir yaz akşamı, eski Akıntıburnu meyhanelerinden birine girerken telâş ile geri dönmüştü:

— Vaz geç, başkasına girelim...

— Niçin?

— Baksana, burada saz var, kadın var, rakı var, biraz sonra mutlaka cinayet çıkar!

Aradan yıllar, yıllar, yıllar geçti. Ortak Pazara giriyoruz. Avrupa ailesinden olduk. Hâlâ cinayetsiz düğünün tadı yok!

CUMA :

İstanbul'a yeni bir Trafik Müdürü atandı: Şükrü Balcı... İlk demeci, soyadı gibi pek tatlı:

«İstanbul trafiğini halletmek güç bir mesele değildir!»

Arkadan ikinci haberi okuduk gazetelerde:

«İstanbul'un yeni trafik müdürü aylığı üçyüz liraya üç odalı bir ev arıyormuş!»

Haaa, işte bu güç mesele!

CUMARTESİ :

Hani şu 56 Ağanın beşbin dönümden fazla topraklarına devlet el koymuştu ya... İşte, iki milletvekili bu toprakların sahiplerine iadesini teklif etmiş...

Önce şu 5 bin dönümü düşünelim: Nedir beşbin dönüm toprak?.. Beş milyon metrekare, değil mi?.. Yahu, bu memlekette beş karış toprağı olmayan milyonlar var. Öte yandan bir ağa, beş milyonun üstüne oturmuş da, gerisini istiyor. Hani çocukken ninelerimiz bir ninni söylerlerdi:

Hû hû dervişler,
Muratlarına ermişler,
Kırk fırın ekmek yemişler,
Daha var mı demişler!

Bunlar da beşbin dönüm, yani beş milyon metrekare toprağa çullandıktan sonra, tıpkı kırk fırın ekmek yiyen dervişler gibi: «Daha var mı?» diyorlar!

Hele sayın milletvekillerimizin bu mağdur toprak ağalarını korumak için hazırladıkları kanun teklifini okurken az daha ağlayacaktık:

Her satır «Anayasamız!» her cümle «Anayasamız!..» Nerdeyse Kerbelâ'nın Muharrem ayındaki sine döğücüleri gibi «Ah Hasan» «Ah Hüseyin» çığlıkları yerine «Ah Anayasa» «Vah Anayasa» diye döğünecekler... Kuzum, bu ana, bu Anayasa, yalnız 56 kişinin Anayasası mı?.. Bu aziz, bu muhterem ana, beşmilyondan aşağı toprağı olmayanların, hattâ ancak öldükten sonra toprağa kavuşacak olanların anası değil mi?

PAZAR :

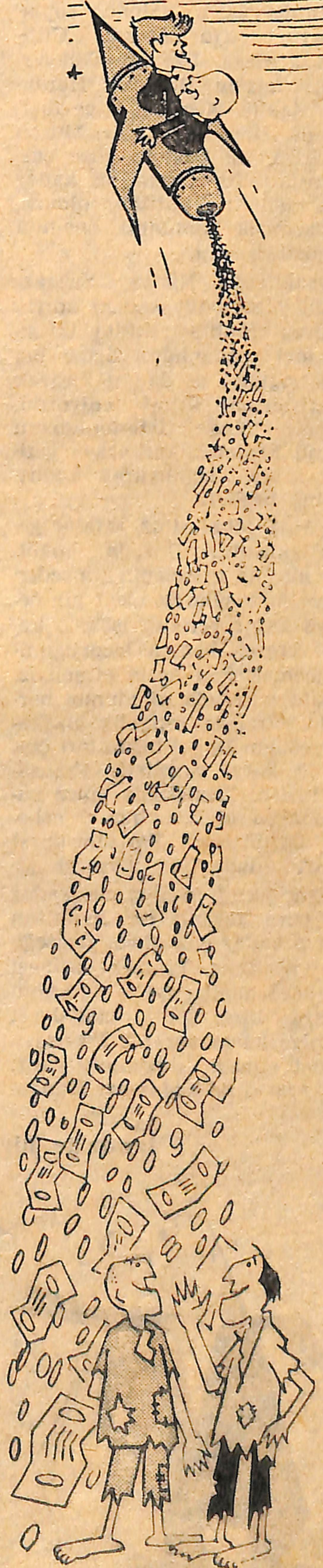
Gazetelerde şöyle başlıklar görürdüm bir zamanlar: «Yılın onaltıncı cinayeti işlendi...» Derken efendim ölçü küçüldü, yıl yerine ay kullanmaya başladı bizim meslekdaşlar: «Ayın sekizinci cinayeti işlendi...» Bu sabah, elimdeki gazeteye bakınca bir de ne göreyim: «Konya'da haftanın altıncı cinayeti işlendi.» Yazmıyor mu!

Asılmaya götürülen suçlu, yolda boyuna: «Allah beterinden saklasın» demiş... Sabrı tükenen cellât sormuş:

— Ulan, demiş, asılmaya gidiyorsun... Bunun daha beteri olur mu?

— Oluuur, demiş suçlu, olur... Kazıklama!

Aman şükredelim dostlar, haftanın da beteri olur: Günün bilmem kaçıncı cinayeti...

— **Hep bizim saadetimiz için yakıyorlar bu paraları!..**

Muhabbet Nişanı

Adnan Veli

BAYAN Nikita Şakrakgönül'ün Mis sokağındaki apartmanında, İstanbul'daki gönül piyasasının en önemli kişileri arasında, o gün öğleden sonra, bir toplantı tertiplenmişti. Bu toplantıya, şehirdeki en lüks ve konforlu birleşme evlerinin sahipleri ile telefon çağırılarına en seçkin kızları göndermekle piyasada haklı isim yapmış kişiler de katılmışlardı. Salonda toplananların çoğu kadındı. Çifte benli Firdevs, Üzengili Gülizar, Somye Agavni, Buldozer Herakliya, Keklik Neclâ, Altın dişli Tassula, Köşebent Tahir, Muzcu Yovakim, ilk bakışta göze çarpıyordu. Toplantıya bu kadar ünlü kişilerin katılmış olması, konuşulacak konunun önemini de gösteriyordu.

Evsahibesi Nikita Şakrakgönül, yahut piyasadaki adıyla Aynaroz Muhtarı Nikita, iki sıralı inci gerdanlığını örten boğum boğum gerdanını kırarak misafirlerine iltifat ediyordu. 24 saat içinde İstanbulun en önemli kişilerini bir araya getiren sebebi açıklıyarak konuşmasına başladı:

— Hoş gelmişsiniz, sefalar getirmişsinizdir.. Burada bugün bize ait bir meselenin inceden inceye konuşularak nasıl bir neticeye karar verecek isek, o kararı vererek hemen hazırlığımıza geçmek için acele etmeliyiz. Belkim gazetada okudunuz herhalde.. Fransız repüblik Başkanı Prezidan Dögol hazretleri çok eyi bir karar vermiştir. Fransanın turizm hasılatında epice para noksan olunca, bunun sebebini düşünerek Paris'in güzel kızlarını daha iyi süsliyerek piyasaya çıktığı zaman ne kadar çok para kazanır ise, huduttan içeri o kadar çok döviz gireceğine, böylelikten Fransız hazinesi kâr edeceğinden iyi iş çıkaran kızlara birer şeref madalyası vermiye karar vererek Fransaya hizmet etmeyi düşünmüşlerdir. Bu kararın ne kadar eyi olduğunu şüphe edilemez.. Onun için arkadaşım Agavni şimdi size anlatsın ki, Türkiye'de de turizmin kalkındırmak için en birinci vazife bizlere ve kızlarımıza düşmektedir. Onun için burada toplandık ve karar vereceğiz.. Haydi Agavni, nonoşum, akşam ne konuştuk seninle, hepsini anlat burada..

Taşlıtarla, Gazi Osman Paşa oldu.

Kalın rastıklı Agavni sigarasından bir nefes çekip, külünü de tabağa silktikten sonra kısık sesiyle konuştu:

— He, öyledir.. Ayni senin ağnattığın gibidir.. Fransız Cumuriyet Başkanı General Dogol, çok ince kafalı bir adam olduğunu böylelik ilen ispat etmeyi düşünerek melmeketine ne büyük eyilik ettiğini bir gün tarih kitaplarının yazacağını garanti veririm. Pariz'in kızları eyi çalışıncas, birer madalyon ilen iftihar olurlar iken, biz de burada melmeketimize hizmet ederek gönüslerimizde madalyonlar ilen şıngır şıngır dolaşmayı niçin hakkımız olmasın?.. Öyle değildir Firdes Abla?..

Çiftebenli Firdevs, başörtüsünü şöyle bir sıkıladı:

— Valla Agavni'ciğim.. Belki de doğru söylüyorsun ama, benim hiç ümidim yok o işde.. Neden dersen, lâtin elifbâsı çıktığındanberi ben bu zenaati yaparım.. Ama bugüne kadar da mürüvvetini göremedim bu işin.. Ne vekiller, ne meppuslar, ne tüccarlar, ne zenginler gelip geçti benim tersânemden.. Ama hepsi, işleri düştüğü vakit anan yahşi, baban yahşi.. Baharlı yiyen senin kapını çalar.. Hani neydi o, bir şişman bey vardı birkaç sene öncesi?.. İstanbul'da onun kadar hatırı sayılanı yokmuş.. Öyle derlerdi o zamanlar.. İki tane 19 Mayıs dâvetiyesi istedimdi de, eşşoğlu eşek dokuz dereden su getirdiydi. Ama ne oldu sonra?.. Ben de o vakit 19 Mayıs dâvetiyelerinin asıl yerine telefonu şırrak diye açınca, hususi adamla 20 tane birden yolladılar.. Yani diyeceğim şu ki, bizim zenaatta ne koparırsan, kalafat zamanı koparırsın.. Hani biz elâlemin içinde «şöyle forsumuz var, böyle forsumuz var» diyerekten övürünüz ya?.. Hepsi kuru teselli.. Daha bak, ahlâk zabıtasındaki başkumseri bir aydır yerinden attıramadık.. Nerede kaldı forsumuz?

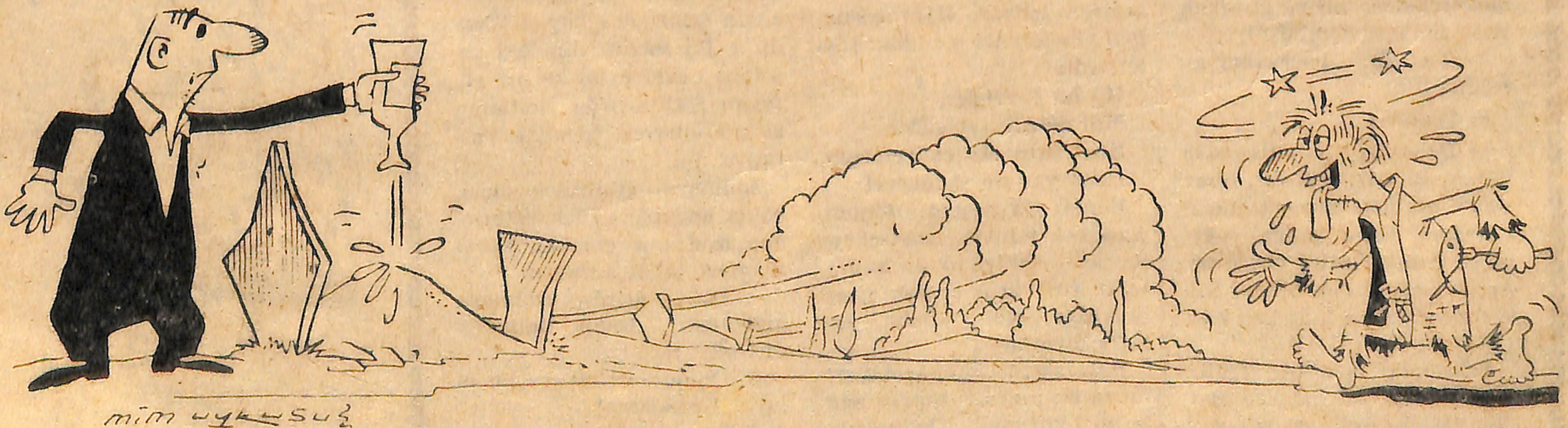
Köşebent Tahir söze karıştı:

— Yooo öyle deme, Firdes Abla.. Ben yerinden söz aldım o iş için.. Ama esas mesele o değil zaten.. Madem Fransız hükûmeti bu işte bir menfaat görüyor.. Eh, biz de Turizimden bir istifade bekliyoruz.. Ne yapıp yapıp bu işi, beş yıllık plâna koydurmalıyız..

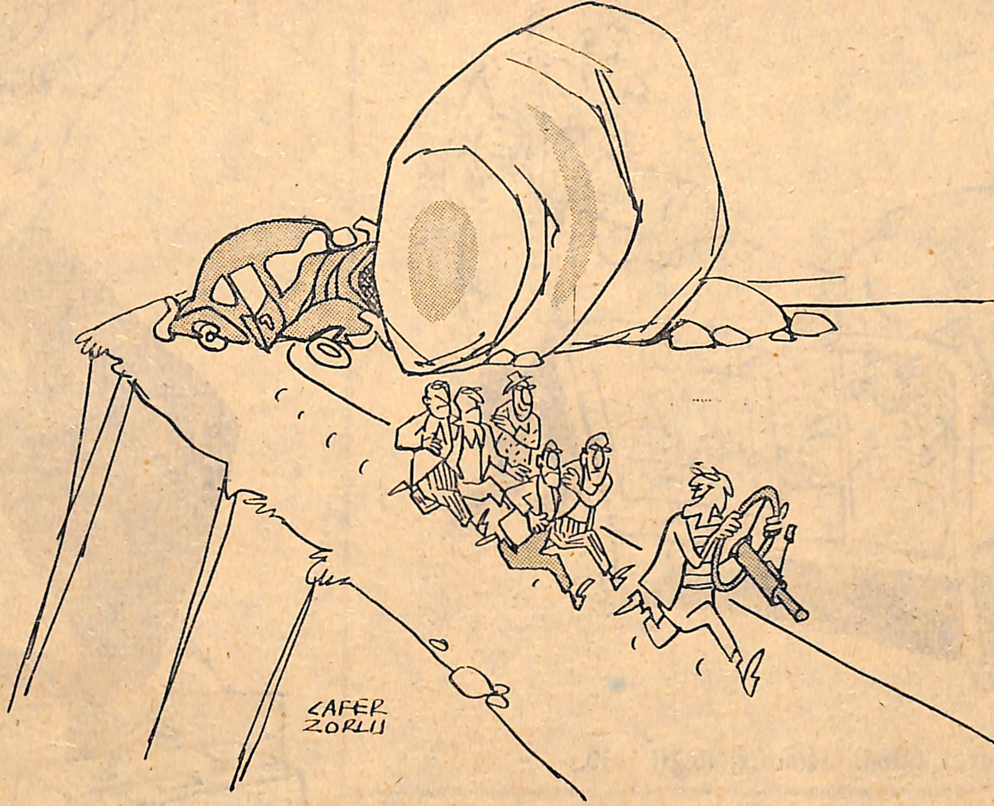
Agavni onu tasdikledi:

— He, ben de öyle derim. Hükûmet her daim için yatırım deor.. Ağnadık yatırımı.. Bizim zenaatimiz de en birinci yatırımdır.. Amerika, petrol ilen benzin yardımını kesoormuş.. Kessin, ne için korkayım bundan?..

İzmir'de bir ölünün, vasiyeti üzerine mezarına bir şişe rakı döküldü. (Gazeteler)

— Allah rızası için biraz da dirileri düşün âbiy!

— **Haydi bey abiler, biz yolumuza devam edelim!**

Açarım iki tane cennet yuvası, koyarım yirmişer kız içine, Amerikan barını da doldururum viski ilen.. Milyon ilen dolar da benzin yardımı deyi gelmiş, ha kızlar için gelmiş.. Para ayni yerden çıktıktan sonra.. Bu iş için Ankara'da turizim işleriyle uğraşan bir Ardıç Bakanı var imiş.. Çok methettiler adamı.. Yaniya ki bu işlerden eyi ağnoor..

Tassula atıldı:

— Evet.. Ben de duymuşumdur onu.. Çok eyi bakan derler.. Bizim için çok sey istemez canim.. Hovardalik busbutun serbes yapsinlar, ve polislere soylesinler o zaman belkim biraz tenzilât da yapacayiz..

Herakliya tenzilât lâfına biraz sinirlendi:

— Vire ne tenzilât konusursun sen?.. Ben nasil kizlar caliştiririm, sen bilmezsin?.. Piyasada vardir çeşit çeşit kizlar.. Ama ne zaman ki bir insan eyi is yapmak ister, o zaman lâzim seçme kullanacak.. Şimdi ben nasil soylerim ki, Anastasiya için 400 yerine 300 olacak?.. Olmaz.. Sonra o kunduracinin esmer karisi için nasil soylerim ki 400 lirayi razi olsun?.. Ne o gelir, ne Sevim gelir, ne Virjin gelir.. Bu tenzilât isi, hiç kariştirmiyalum..

Üzengili Gülizar hışım gibi yerinden fırladı:

— Beri bak galtak.. Burda üç dene buruşuk aşüftenin adını sayaraktan gabarma öyle novel hindisi gibi.. Niye yapmıyonmuş tenzilâtı?.. Sende o gızlar var da, bizdekiler yaprak sarması mı?.. Niye tüm Angara yaz teptili havasını benim evde geçirir?.. Şehirlerarası telifona 1600 lira yatırmışım bir ayda.. Ödemeliler de hariç.. Ben bilem miş gibi gızlarıma tenzilâtı gabul iderim de, sen ne oluyon?.. Bunu biz gendimiz için değel, dövüz için yapıyoz, galkınmaya hizmet diye.. Var mı senin elinde bi dene İzmirli Müzeyyen gibisi?

— Vire hangi Müzeyyen söylüyorsun?

— Sen onu Müzeyyen deyi tanıman.. Yeşilgöz Suna deyince ağnarsın.. Bi gecenin içinde dört dene Amerikalıyı lâçka itti de, beşincisinde dişimin govuğuna bilem gitmedi diyerekten kürdan istedi!

Agavni onun konuşmasını yarıda kesti:

— Burada, senin kızların eyidir, benimkiler kötüdür deyi münakaşa ilen vakit geçiremeyiz.. Tenzilât işi sonraki iştir..

Nerde?

Bir dağ olsan
Yelin nerde?
Nehir olsan
Selin nerde?
Kemer bulsan
Belin nerde?
Raca olsan
Filin nerde?
Köçek olsan
Zilin nerde?
Damat olsan
Gelin nerde?
Gelin bulsan
Telin nerde?
Şans istesen
Kelin nerde?
İş dilesen
Velin nerde?
Dayak yerken
Elin nerde?
Hak beklesen
Dilin nerde?

Salâhattin KUTLU

Biz öncesi, serbes ticaret için ve rahatlık ilen çalışmıya izin isteriz.. Bunu Ankara'da konuşmak ilen yapabiliriz ancak.. İsterseniz aramızdan bir delegasyon yapıp üç arkadaşımızı seçerek onları Ankaraya yollamayı karar verelim..

Herakliya sordu:

— Bakalum üç kisi yapacak bu işi?..

Tassula güldü:

— Ne zaman bu isi üç pezevenk yapamaz, o zaman iç kimse yapamaz!

Üzengili Gülizar'ın heyheyleri üstündeydi herhalde. Gene parladı:

— Beri bak, sen herkeşe pezevenk diyemen.. Herkeşin gendine göre hasiyeti vardır..

Bu sefer de çiftebenli Firdevs ayağa fırladı:

— Bana bak yalak kiri!.. İkide bir ne gıyır gıyır gıyırdayorsun hasiyetli nâne şekeri gibi.. Ne varmış bu lâfta?.. Ben her daim pezevenkliğimle iftihar ederim.. Bu da bir âmme hizmeti.. Her âmme hizmeti gören utansın öyleyse.. Lâfa bak be!.

Gülizar sustu. Başını önüne eğdi..

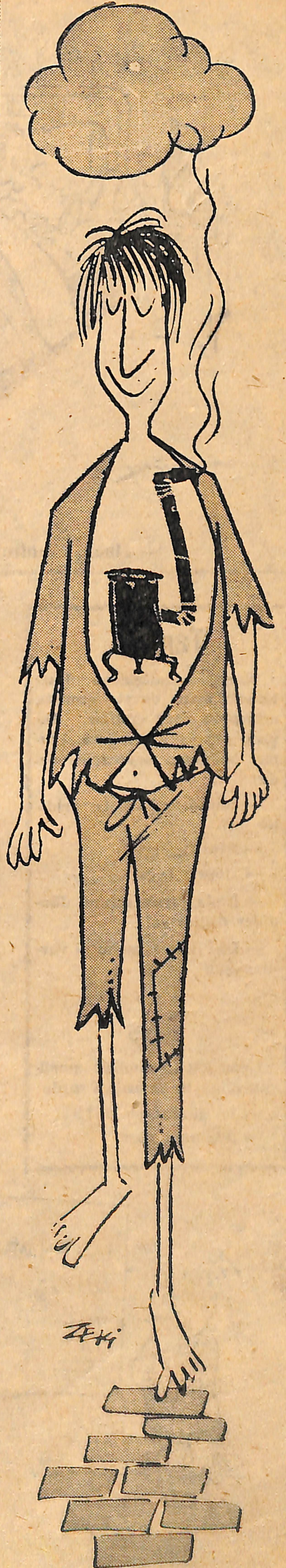
Herakliya, gene gürültüyü tatlıya bağlamak istedi:

— Neyse.. Bırakalum o is simdi.. Bakalum bu üç kisi, Ankara'da yapabilecek bizim is?..

Firdevs, kaşları çatık cevap verdi:

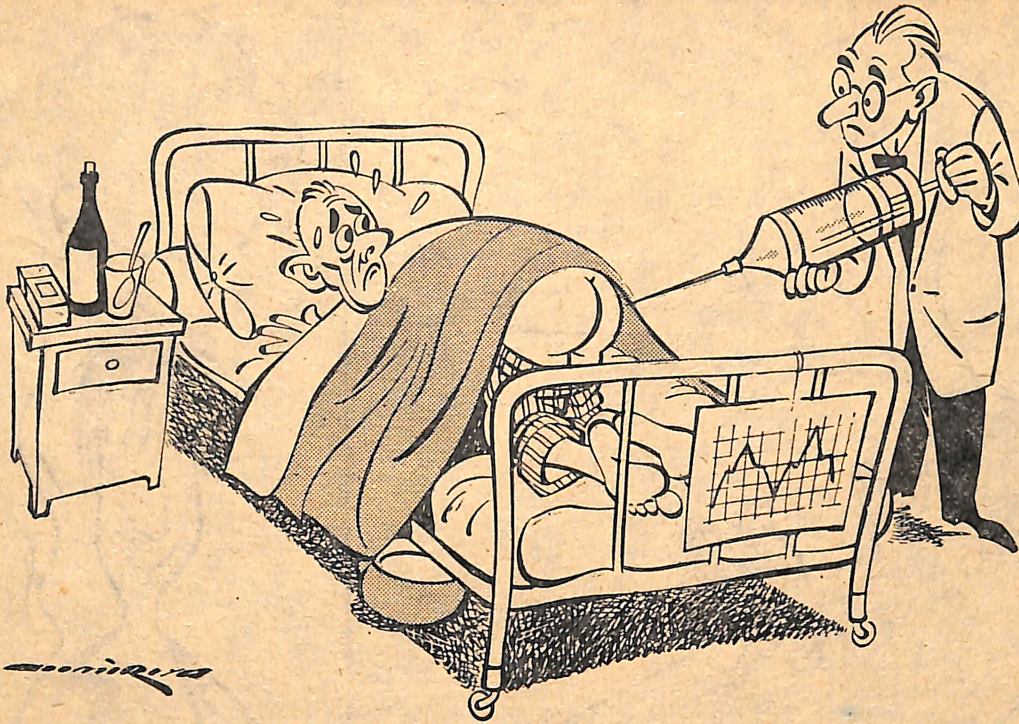
— Aman sen de pek vesveselisin be kızım.. Pezevenkliğin, bütün dünyada bu kadar makbul ve muteber olduğu bir çağda eğer biz de bu işi başaramazsak, yazıklar olsun hepimize... O zaman sizler için muhabbet nişanı değil, kendimiz için birer eşeklik beratı alır geliriz!

Adnan Veli

Kış hazırlığı!

Fransa, turistleri memnun eden

— Haaa, tanıdıııım... Siz vergi tahsildarısınız, değil mi?..

— Parise gidiyorum mamacığım, oraya gider nişan alırım!

Tamam

Ulunay arkadaşlarını Kartaldaki evine davet etmişti, erkenden ava çıktılar. Akşam, geç vakit dönünce, Ulunay hanımına heyecanla sordu:

— Bütün arkadaşlar geldiler mi?

— Evet...

— Hepsi.. hepsi?

— N'oluyorsun canım, döndüler dedim ya!

— Oh.. demek hiçbirini vurmamışım!

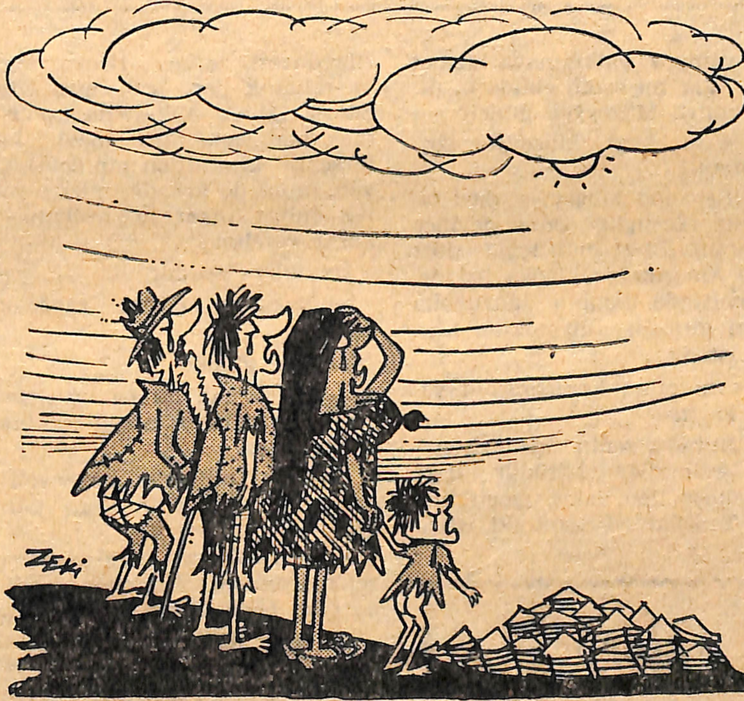
* * *

Cevap

Genç kız apandisit ameliyatı olmuştu. Arkadaşı sordu:

— İzi görünecek mi?

— Adamına göre!

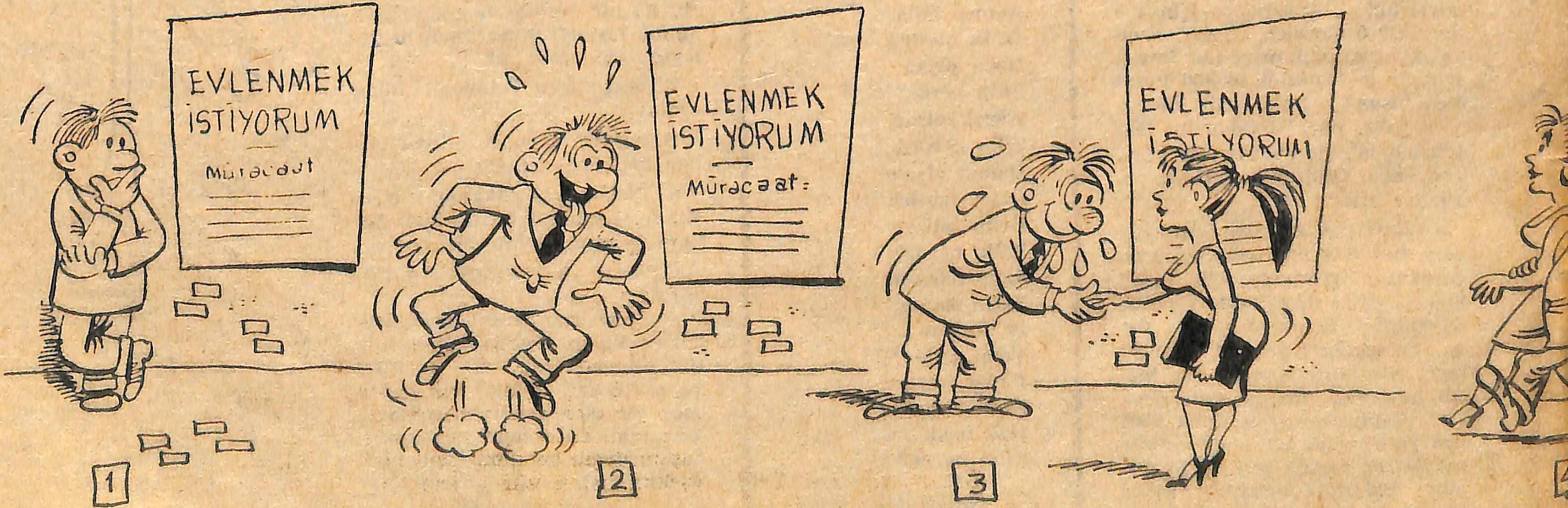

Acı bir kayıp!

Koalisyon

Halay dutmiş portiler, z
Halk Portisi baş çekmiş,
Olicanın portisi oyunboz
Odalet portisine şaplak
    Heç biri de edemiy,
    Bannak bannağa dal

Vur davulçi davula, ula
Çipciği cannı gezdir, ses
Daha tengirşek olsun, d
Özüm pilâv yemişem, pi
    Her yanımız şennen
    Bannak bannağa dal

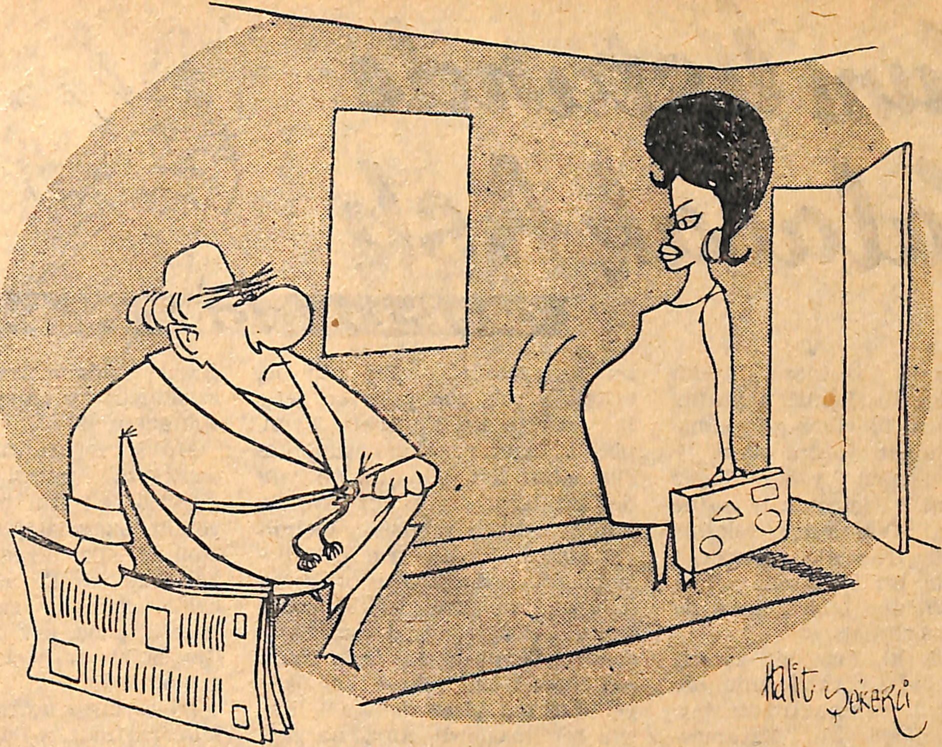

Bir adam, evlenmek için duva

...adınlara nişan verecek. — Gazeteler —

...rada kalıp vesika alacağıma

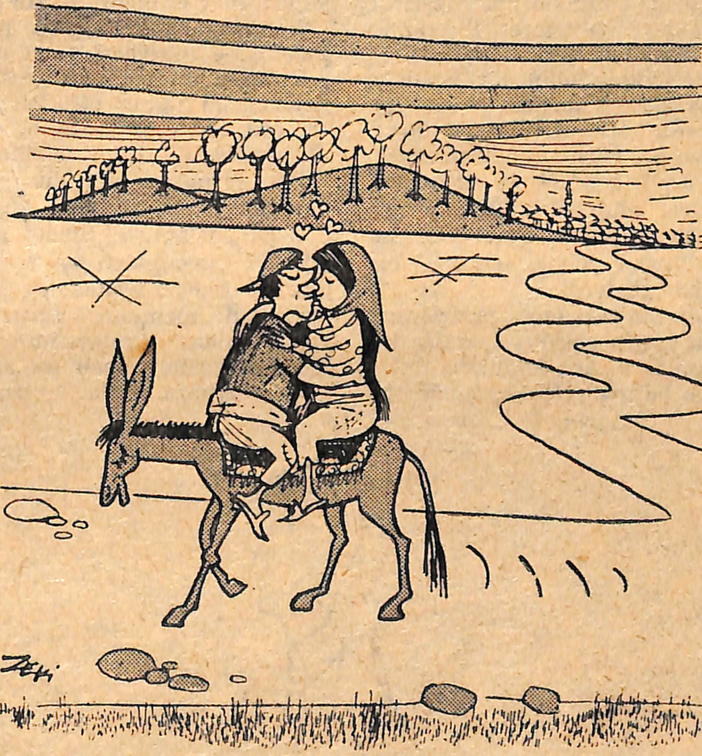
— Bu seyahattan da hediyesiz geldim diye bana sitem edemezsin ya kocacığım!..

... Türküsü

...na emme de çaliy,
...eden bedene saliy,
...cı oliy,
...tması galiy.
...rki bundan çoh gıyah,
...p gel Hasso biz oynıyah!

...mmazan lıha!
...vara ayyuha,
...anın ahlı çıha,
...n-milân, nan buha.
..., dutdurdun işte ayah,
...p gavalisyon oynayah!

İzzet Zorlutuna

Yazısız

Sebep

Akıl hastahanesini gezen bir gazeteci, halinden hiç de deliye benzemiyen birine orada oluşunun sebebini soruyor:

— Ben mi? Hiç... Sarı ayakkaplarımı siyahtan çok severim de ondan.

Gazeteci şaşırıyor:

— A... ben de?

— Haşlamasını mı seversiniz, ızkarasını mı?

* * *

Tarif

Bir gün Çallı İbrahim'e sordular:

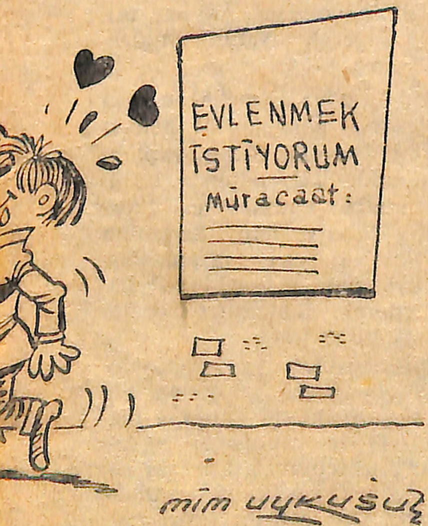
— Tenbel kime derler?

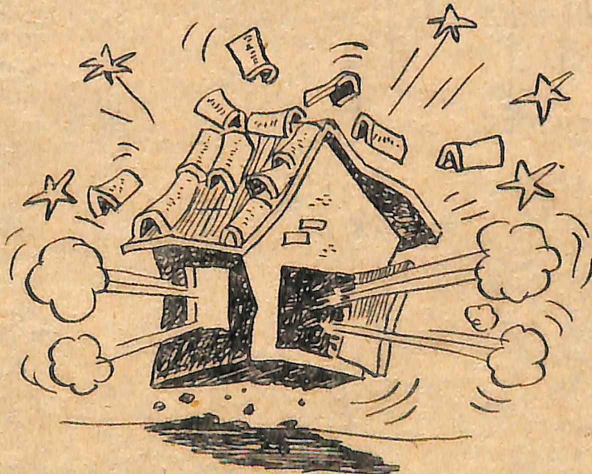
Çallı bir an düşündü:

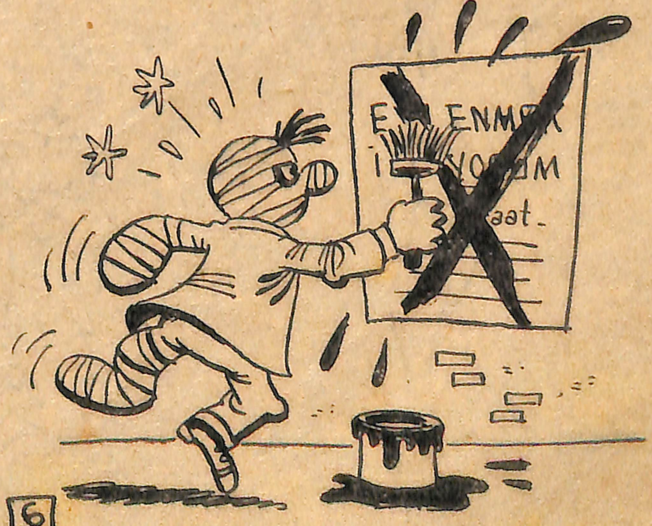
— Çalışır gibi yapmıyan adama derler...

— Peki Eşref Şefik?

— O, dedi Çallı gülümseyerek, bu zahmete bile katlanmaz!

...a ilân yapıştırdı! (Gazeteler)

Kum Üstünde Kalacak Aşk

Çeviren: GÜZİN SAYAR

Zoe acayip zevklere düşkün bir kız değildi. Fakirliği yüzünden, fantezi fikirlere kapılmasına da imkân yoktu zaten.

Ama, bu sene yazı Akdeniz sahillerinde geçirmek hevesine kapılmıştı. Bunun için tek bir çare vardı. Güneyde yerleşecek çok zengin bir ailenin yanına girip, yaşlı bir büyük anne ile çocuklara bakmak...

Ne yazık ki, kısa bir zaman sonra, kızcağız, vazifesinin hiç de istediğini yapma fırsatı vermediğini anlayacaktı. Yaramazlar plâjda Zoe'ye denize girme imkânı bile tanımıyorlardı. Sanki kız ayağını suya değdirir değdirmez, boğulmak için ne mümkünse yapmakla kendilerini görevli görüyorlardı. Villâ'da ise istirahat zamanını, yaşlı kadının baş ucunda kitaplar okumakla geçirmek zorundaydı.

Zoe ucuz olmakla beraber vücudunun güzel çizgilerini tam belirten yumuşak bir mayo almıştı. Denize girerken tabii gözlüklerini de çıkarıyordu. Sahi, Zoe'nin gözlük taktığını bilmiyordunuz değil mi? Üstelik de, güzelliğini ve bakışlarını bozan cinsten gözlükler takardı...

Plâjda erkeklerin bakışlarını bir hayli üzerinde durdurduğunu söyleyebiliriz. Bir gün de, atletik yapılı, çok yakışıklı genç bir adamın ilgisini çekti. Yvon, plâjda, hanımlara güneşten korunmaları için güneşlik ve sandal kiralardı. Garip bir şive ile konuşmasına rağmen biçimli vücuduyla, kadınların pek hoşuna gidiyordu. Zoe'ye o akşam dansa gitmelerini teklif ettiği vakit, kızcağız neredeyse, heyecandan bayılacaktı. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, Zoe, sosyal durumu biraz daha iyi birisini tercih ederdi. Ama, ne yapsın, kısmetine razı olarak «peki» dedi.

O akşam, üç yaşından seksen yaşına kadar olan çocuklarını çabucak yataklarına yatırdı. Bacakları titreyerek ilk randevusuna koştu.

Bir otomobilin far ışığında, mavi gözleri kurnaz kurnaz pırıldıyan sarı saçlı Yvon'u farkedince, az kalsın yığılıverecekti oraya. İki genç el ele tutuştular, bir kaç adım yürüdüler. Sonra sarışın delikanlı, deniz kenarında durarak, eliyle motörlü bir sandalı gösterdi:

«Bir müşteri için hazırladım, yarın sabah alacak. Ama biz bu akşam istifade edebiliriz.»

Zoe başına gelenleri anlamağa fırsat bulamadan, Yvon onu kolundan yakalayıp, sandala sokmuştu bile.

Motorun gürültüsüne rağmen, mehtapta gezinti az romantik geçmedi. Hattâ bir sürü vaat, yemin, okşamalar ve öpüşmeler sonunda da olacak olmuştu! Zoe, sallanarak ayağını karaya bastığı zaman, sandala girdiği andaki genç kız değildi, artık. Gerçek bir sarhoşluk içinde dalgalanıyordu.

İri kıyım genç onu birkaç dakika zarfında, öylesine hiç tanımadığı zevk âlemlerinde dolaştırmıştı ki... Bütün bir ömür boyunca da aynı şekilde büyük bir mutluluğa garkedeceğinden şüphe bile etmiyordu, Zoe'cik.

Ne yazık... Pek çabuk hayal kırıklığına uğrıyacaktı. Çapkın âşık daha iki kere bu gece buluşmalarını temin ettikten sonra, her nedense, kızcağıza sırtını çeviriverdi. Hiç çekinmeğe lüzum görmeden çilli, kısa örgüleri olan körpe bir kızla meşgul olmağa başlamıştı. Ufacık mahlûk ise, kendinden on yaş büyük bir erkeğin alâkasını çekmiş olmaktan memnun, gurur duyarak sandal kiralayıcının adaleli cazibesine, nasıl da kapılmış, gidiyordu. Onlar birbirlerine bakıp gülüşürlerken, Zoe; gizli köşelere çekilip göz yaşlarını mendiline gömüyordu. Bu arada sadece kendileriyle meşgulmüş gibi görünen çocuklar, bu göz yaşlarını farketmişlerdi. Anne ve babalarına birşey söylemeden, doğru büyükannelerine koştular. Mürebbiyelerinin sırrını açıklayıp, yaşlı kadından akıl danıştılar. Büyükanne artık başkalarının hayatiyle yaşadığı için, Zoe'ye durumu açık açık anlattırdı. Hikâyeyi, âdeta dedikoduya susamış bir insan gibi dinlemişti.

«Bu delikanlı pek enteresan sayılmaz ama, yaz mevsiminde, bilhassa çalışan kızlar için bir macera lâzımdır» diye fikrini bildirdi. «Şayet ona kıymet veriyorsan, şimdilik elinden kaçırmamak için, onu kıskandırmalısın!»

«Bence başkasıyla alâkadar olmam onu memnun edecektir.»

«Erkekleri hiç tanımadığın ne kadar da belli, yavrucuğum.»

«Peki ama, kıskandırmak için, birisini bulmam lâzım. Oysa ben kendisini bulmak için bile ne zorluklar çekmiştim. Bir ikinciyi nereden bulayım?»

«Sizin gibi genç ve güzel bir kız için, bundan kolay ne olabilir?»

«Ben çok çirkinim, bu hususta en ufak bir ümit bile besliyemem. Üstelik öteki kız benden çok, hem de çok güzel.»

Zoe, yüzünü elleriyle kapıyarak, ağlamağa başlamıştı.

«Ağlamanın hiç faydası yok. Harekete geçin daha iyi. Siz bu konuda birşey yapamazsanız, çocuklar yardım ederler, size. Plâjda başka bir âşık bulabilirsiniz, hemen!»

Çocuklar, kapının dışında durmuş, gençliğinde etrafına ateşler saçan büyükannelerinin tavsiyelerini dinliyorlardı. Ertesi günden itibaren de, başka bir sevgili aramağa koyuldular. Gözlerine, yalnız başına denize giren, yirmi yaşlarında kadar bir delikanlıyı kestirmişlerdi.

Delikanlının soluk teni, kızarmış sırtı, az zamandan beri burada bulunduğunu, belirtmekteydi. Halinden utangaç olduğu da anlaşılıyordu.

Küçük şeytanlar bu gencin, ancak çocukların yanında rahat edebilen cinsden olduğunu da hissettiler.

«Bizimle voleybol oynar mısınız?» diyerek yanına yaklaştılar.

Genç adamın yalnızlıktan canı sıkılıyormuş anlaşılan ki, hemen teklifi kabul etti. Topla yapılan maça saklanbaç, denizde kovalamaca gibi oyunlar da ilâve edildi. Nihayet işin kıvamına geldiğini anlıyan yaramazlar, öğle uykusuna yatacaklarını bahane ederek, delikanlıyı Zoe ile başbaşa bıraktılar.

Yabancının adı Emile'di. Fransa'nın göbeğinde bulunan bir şehirden, bisikletle buraya gelmişti. O da parasızdı. Côte d'Azur'ü görebilmek için, iki senedir, idareli yaşamak zorunda kalmıştı. Bir çadırda yatıp, kalkıyordu. Hiçbir yerde uzunca kalmağa da vakti yoktu. Fakat

Babasının oğlu!

Pazarlık!

(Bu monolog, Borazan Tevfik merhumundur.)

Balıkçı, başında tablası, kalın ve ekşi sesile bağıra bağıra köşeyi dönüyor:

— Lüferaki lüferya... Lüferaki lüferya!...

Köşedeki cumbalı evin bıyıklı madaması, çorapları düşük, saçları taraz taraz, kapının önüne çıkmış çağırıyor:

— Balukçu... Balukçu...

Balıkçı, sesin geldiği tarafa bakıyor:

— Geliyor...

— Balıklar tazedir?

— Ne diyorsun be madama, oynar oynar satıyoruz... Oynar oynar... Bak şu kulaklarının arkasına, ateş gibi, nar gibi. Bayat balıkta bu renk olur mu?

Madam bir balık alır, koklar. Bu muayene balıkçının namusuna dokunmuştur:

— Ne kokluyorsun!. Erbabı bir bakışta çakar!.

— Ka, bu irenk, boya değildir?

— Ne sayıklıyorsun be? Karı mı bu, allık sürünecek? Lüfer demişler buna...

Ellerini beline dayar, başını çevire çevire bağırır:

— Lüferaki lüferya... Lüferaki lüferya... Lâti lokum... Hay gidi lüfer, hay...

Uzun muayenelerden sonra, madamın gönlü olur:

— Kaça veroorsun?

Balıkçı, karışlar gibi elini açarak gösterir:

— Böyle olur.

— Pahalıdır. Biraz indirmezsin?

— Oynar oynar satıyoruz. Metelik aşağı olmaz, idare etmez.

— Tart bir okka...

Balıkçı tartar, madam, beş kuruş çıkararak uzatır.

Balıkçı parayı almaz:

— Bir kuruş daha vereceksin.

Madam, beş parmağını açarak, balıkçının tavrını taklit eder:

— Ka, böyle olur, demedin? Döne döne pazarlık edeceğiz?

— Söz bir, Allah bir... Gözünü aç da bak, böyle olur...

Madam, hayretinden elile ağzını kapatır:

— Ka!... Altı parmak imiş... Tuu!...

Eski Defterlerden

Vakıflar Müdürlüğüne ithaf!

— Eski eserlerimizi hiç muhafaza etmiyorlar..

— Daha nasıl muhafaza etsinler?. Eskimesin diye her tarafını bezlerle, kâğıtlarla örtmüşler!..

Sarhoşlara dair

İki arkadaş kendileri kullandıkları hususi otomobilleriyle Tarabya'ya gitmişlerdi. Bir gazinoda adamakıllı kafaları tütsüledikten sonra otomobillerine atladılar.

Büyükdere caddesinde alabildiklerine gidiyorlardı. Otomobilin içi karanlıktı. Biri dedi ki:

— Aman, birader, bu kadar çok sürme, bir kaza olur!

Öteki uykudan uyanır gibi cevap verdi:

— Ne!.. Direksiyon senin elinde değil mi, yahu!...

* * *

Körkütük sarhoş olduktan sonra evine dönmeği akletmişti. Yıkıla yıkıla evinin kapısını buldu ve çaldı.

Biraz sonra karşısına çıkan karısı:

— Ayol, bu ne hal?.. Kendine malik değilsin... Merdivenden çıkarken muhakkak düşüp başını gözünü yaracaksın!

Deyince sarhoş bir müddet düşündü, sonra sokak kapısının eşiğini göstererek:

— Ha... Hanım, dedi. Öyleyse şuracıkta yatıvereyim!...

* * *

— Şey.. Yahu.. Ben biri iki görüyorum...

Meyhaneci düşündü:

— Onun kolayı var.. Bir gözünü kapa...

* * *

Zengin ve ayyaş bir adamla daima sokakta görülen bir kadına bir arkadaşı sorar.

— Sana şaşıyorum doğrusu...

— Neden?

— O sarhoş herifle nasıl sokağa çıkabiliyorsun?

— Ayol, mesele sokağa çıkmakta değil, asıl sokaktan içeri girmekte!...

* * *

Anlaşıldı!

— Doktor, beni kurtarın bu hastalıktan...

— Neniz var?

— Bir şeyi hatırlayamıyorum.

— Ne zamandanberi?

— Ne zamandanberi mi?

— Evet...

— Neyi ne zamandanberi?..

çocuklar iki üç gün daha kalmağa onu zorla razı ettiler. Öylesine işler çevirdiler ki, nihayet Zoe ile Emile birbirlerinden ayrılamaz hale gelmişlerdi.

Genç adam denizde yüzmeği bilmediği kadar, karada da nasıl davranılacağını pek iyi bilemiyordu. Parlak zekâlı olmadığı için şimdiye kadar aşktan, güzel kızlardan kaçmıştı. Şimdi ise yanık tenli, dolgun vücutlu güzel bir kız ona tutulmuştu. Artık bizim delikanlı, gülünç olabileceğini aklına bile getirmeden, rahatça cıvıldayıp duruyordu. Sevgilisi ise sırt üstü yatmış, kirpiklerinin arasından, yakışıklı Yvon'un, bu vaziyet karşısındaki tepkisini, anlamağa çalışıyordu.

Yvon, çilli ve saçları örgülü kızı, çoktan bırakmıştı. Esasen kızın annesi de, etraflarında fazlaca dönüp dolaşmağa başlamıştı ya... Artık hiç saklamağa lüzum görmeden, Zoe yüzünden endişe ettiğini, belli ediyordu. Mütemadiyen iki gencin yakınlarında geziniyor, alay ediyor, yersiz gülüp duruyordu. Emile'in güneşliğini yerleştirmek için, kendisini rahatsız ettiğini, yok bilmem kuma uzanırken, ayağına bastığını, iddia edip, onu nasıl sıkacağını bilemiyordu.

Nihayet üçüncü gün öğleden sonra, kendini tutamayıp, Zoe'ye fısıldadı:

«Bu akşam onbirde Snakbar'a gel!»

Zoe, elini kalbinin üzerine bastırmış, sanki dışarı fırlıyacak gibi atmasını önlemeğe çalışıyordu. Nasıl da kolayca başarı elde edebilmişti!

Genç kız o akşam randevuya heyecan içinde koştu, tabii. Yvon kızı görür görmez kolundan yakalayıp, snak-bar'ın camekânına dayayarak, gözünden gözlüklerini de çıkardıktan sonra, iki tokat aşketti. Sonra da dudaklarını ezercesine öptü!

Zoe neredeyse şevkinden bayılacaktı. Bu genç adam kadar hararetle öpmesini bilen başka kimse var mıydı, acaba?

Hiç vakit kaybetmeden Yvon, onu elinden tuttu, plâja sürükledi. Birbirlerine sarılarak, kumların üstüne uzandılar.

Dalgalar hafif hafif yaklaşıp, çıplak ayaklarını yalıyorlardı. Zoe, büyük bir haz içinde, başını arkaya attı. Zevkten kayan gözleri, bir otomobil farının aydınlattığı yolda, sırtında haybesiyle, bir bisikletlinin gitmekte olduğunu, farkedebilmişti. Emile değil miydi bu? Dünyanın en budala kızının da sersem bir erkeği atlatabileceğini öğrenen Emile, başka bir yerde tanıyacağı, başka bir genç kızın canına okumak üzere, buradan gidiyordu.

Zoe, o anın delice heyecanına kendini kaptırmadan önce, ancak kumların üstünde sırtının izleri kalabilecek bir aşka, gerçek mutluluğu feda ettiğini, anlamak fırsatını bulabildi.

G. Bideua'dan

Çeviren: Güzin Sayar

Filiz

Orhan Kemâl

Filiz hırsından sinir sinir:

— Allah cezanı versin senin Nur gibi e mi?

— Ben ne yaptım abla?

— Kes çeneni be!

Taksitçiye gelene kadar:

— Burda, batan geminin malları burdaaa!!!

— Evet bayanlar baylar Holivut pazarına gelin, Holivut pazarınaaa!!!

— Paranı paraya ver araya verme vatandaş!

— Bugün var yarın yok, bugün var yarın yokkkk!!!

— Çççoraba gelin, çççorabaaa!

— ......

— ...

Allar, morlar, yeşiller, sarılar, eflâtun, pembe, tirşeler, köpük köpük, şarkı şarkı, türkü türkü yayılıyor Mahmutpaşa yokuşunun ses kalabalığına. İnsan sesi, güneş vurmuş dükkânların çığlık çığlık renklerine karışıyor, ortalık ter ter.

— Filiz yavaş yürü nolursun!

— Alık alık apışma da aç adımlarını!

— Su gibi terledim vallahi...

— Terlediniz mi küçük hanım? Dükkânımız serindir, buyurun!

— Pudralarımız da var tere karşı!

— Mendil lâzım mı mendil?

— Takke? İkizlere takke??

— Değmesin, yağlı boya, yağlı boyaaa!!!

— Aydoğaaan!

— Hop dedik!

— Ablaları teslim al, terlemişler, soy ıslak çamaşırlarını!

— Sağ ol âbiciğim. Hizmetini karşılıksız koymam!

— Ayıp ettin!

— Şemsettiiin!

— Niye böyle gevşettin, pazarlıkta var mıydı?

— ......

— ...

Taksitçinin, güneşi sarı sarı yansıtan çeyizlik hamam tasları, Arabistan işi sedef kakmalı nalınlar, renk renk poplinler, basmalar, triko, naylon, orlon taklidi sütyenden, külota, kombinezondan uydurma tuvalet takımına kadar yığınla öteberi yüklü camekânı önünde biran durdular. Terli, nefes nefeseydiler.

— Öfff, öldüm! dedi Filiz.

Nur gerdanının terini küçücük mendiliyle siliyordu:

— Ben? Ben ya?

Ablasının kulağına eğildi, terliyen yerini fısıldadı. Filiz elinin tersiyle hafifçe vurdu ağzına:

— Tuh. Terbiyesiz!

Taksitçi tam bu sırada dükkân kapısına çıkmış, Filiz'in Nur'a hafifçe vuruşunu görmüştü. Filiz de adamı görmüş, niçin vurduğunu anlamış gibi utanarak:

— Amca, beni tanıdız değil mi?

«Amca», vardı bir elli beşlik. Nasıl tanımazdı? Annesi, evet annesini daha iyi tanırdı ama, Filiz, en çok da Filiz. Adını kurşun kalemiyle bir kenara yazmıştı da günün birinde dükkânına şeref verirse gösterecek, sürpriz yapacaktı. İşte o gün gelmişti!

— Nasıl tanımam yavrum? Ah nasıl tanımam? Gel, gelin içeri. Bak sana ne göstereceğim!

On yedi yaşında bir delikanlı iştah ve çevikliğiyle upuzun bir camekândan başkası olmıyan tezgâhının ardına geçivermiş, yeşil kasasının ağır kapağını açmış, bir kâğıda büyük büyük yazılmış «FİLİZ»ı göstermişti.

— A a...

— Neden şaştın?

— İsmimi kimden öğrendiniz?

— O gün anneniz Filiz demişti ya?

— Tuhaf.

— Neden?

— Üç ay önce, ilk ve son defa gördüğünüz bir insanın...

— Üzerinde neden bu kadar mı durduğuma şaşıyorsunuz?

— Evet.

Filiz'in kulağına eğilerek fısıldadı:

— Filiz bir defa görülür, bir daha unutulamaz!

Kumral kaşları ince ince çatılıverdi.

— Kızdınız mı?

Sertçe:

— Evet!

— Hakkınız yok!

— Niçin?

— O kadar güzelsiniz ki, insan elinde olmıyarak baştan çıkıyor!

Çevresine bakındı Filiz. Emir almışlar gibi, dükkânın tekmil tezgâhtar ya da işçileri ya dışarı çıkmış, ya da arkalarını dönmüşlerdi patronlarına.

Filiz kısa kesti:

— Bu kardeşim. Birer etekliklik, birer de bulûzluk istiyoruz. bana hesap açın. Çalışıyorum. Haftadan haftaya getirir borcumu öderim!

Adam bir uyur-gezer gibi, elleri titreye titreye:

— Peki sultaanım, olur caanım, elbette. Hem yazmağa ne hacet. Al, alın, istediğinizi alın. Borç ne kelime? Taksit ne demek?

— Hayır, hayır, dedi Filiz. Hesap açın, borcumuzu bilelim!

— Filiz hanım!

— Rica ederim!

Bir anda çeşit çeşit, renk renk etekliklikler, bulûzluklar camekân-tezgâha serilip yayıldı. Nur da, Filiz de biran bu renk renk, çeşit çeşit etekliklerle bulûzlukların renkler cümbüşü denizine daldılar. Nur'a kalsa alırdı, mavisinden de, sarısından da, siyahı, eflâtunu, yeşilinden de alırdı. Neden almasın? Taksitçi nasıl olsa: «Aman efendim, ne zaman verirseniz verin. Hiç vermeyin, ne çıkar? Canınız sağ olsun!»

Ellerinde ayrı ayrı paketler, dükkândan tam çıkacaklardı, Nur:

— Ayakkaplar? dedi.

Kurt taksitçi hemen araya girdi:

— Ne cins ayakkabı alacaksınız?

Filiz:

— Nur Çaça istiyor. Ben... Dünyanın en önemli, en en ilgi çekici olayı karşısıydaydı sanki taksitçi:

— Siz?

— Ben de spor istiyorum!

— Neden yüksek topuklu giymiyorsunuz? Harikulâde bacaklarınız var. Yüksek topuklu giyin, boyunuz az daha uzar!

Filiz bu tilkiye benzeyen elli beşliği birden sevdi. Gerçekten de, niçin yetişkin kızlar, olgun kadınlar gibi yüksek topuklu giymesin? «Küçük, Küçük..» Bıktı usandı bu «Küçük»ten!

— Demek bana yakışır?

Taksitçi hayran, kul, köle:

— Ne demek efendim? Bunu siz kendiniz bilmiyor musunuz? Aynaya bakmıyor musunuz? Siz bir âfet, bir nasıl söyliyeyim...

Nur sıkıntıyla:

— Nerden alacağız?

Taksitçi:

— Kolay. Benim adamım var. Buyurun çıkalım!

Mavi gözlü çırağına:

— Aydoğan. Ben İshaka gidiyorum bayanlarla..

— Peki.

Çıktılar. Mahmutpaşa yokuşunun kaynaşan insan seli.

Ayakkabıcı İshak ufak tefek, siyah saçları kaz kanadı taralı, cin mi cin biri.

— Vay, buyurun bey baba!

Taksitçi kızdı birden:

— Gevezeliğe başladın mı gene?

— Afedersin bey babacığım. Hâşa. Emredin!

— Bayanlara Çaça ve yüksek topuklu pabuç..

Ayakkabıcı İshak anlamıştı işi. Ohooo.. Bunlar, bu iki körpe, iki yavruya gelinceye kadar. Fakat yaman herifti bey baba. En azından tanırdı bir yirmi yıldır. Düşürdüğü karılar, ille de böyle yavru kızlar. Sübyancıydı be!

— Buyurun bayanlar, oturun şöyle. Önce Çaça'dan başlıyalım. Hanginiz emrediyor Çaça'yı?

Nur:

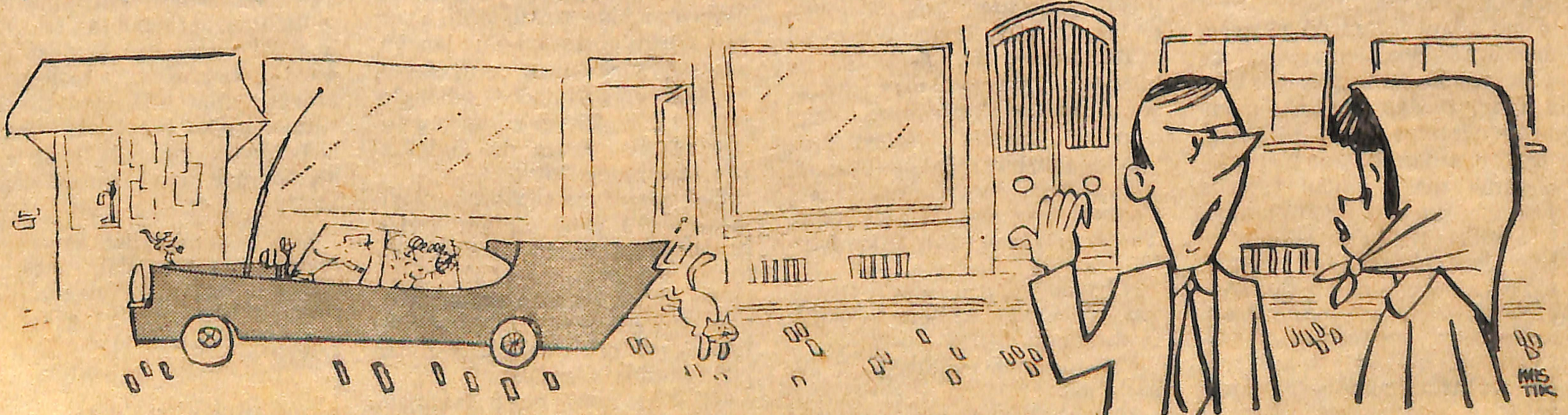
— Ben, dedi.

İshak'ın çevik bir davranışı, kutu, kutular. Şip şak, siyah, kahverengi, açık sarı bir alay Çaça pabuç. Nur giydi, çıkardı, başkasını giydi, çıkardı. Daha başkasını...

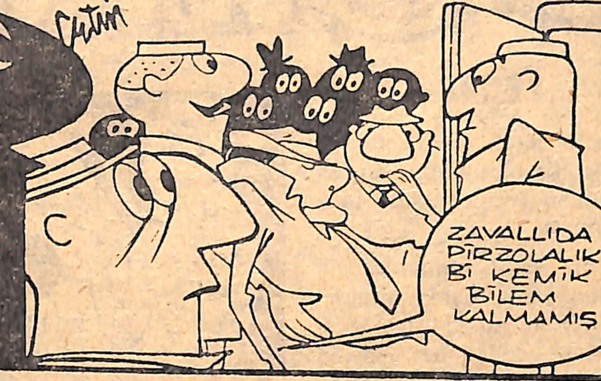
— Bir dakka bayan, müsaade edin, hah. Bu tam. Ayni zamanda çok da yakıştı!

Taksitçiye baktı, çaktırmadan göz kırptı:

(Devamı var)

— Çok idareli adamdır.. Beş yüz lira maaşla gül gibi geçinip gidiyor!

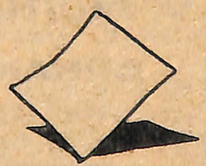

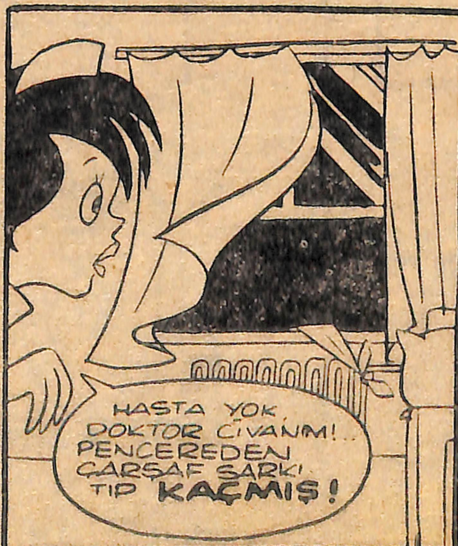

POLİS SİZİN VE BENİM GİBİ İŞİN İÇ YÜZÜNÜ BİLMEDİĞİNDEN ZAVALLI SİLİNDİRİ, GİZLİ PENÇENİN ADAMI OLMAK ŞÜPHESİ İLE TEVKİF EDİVERDİ, SEVGİLİ OKURLAR!

GECE ..NAZİK HAFİYENİN YATTIĞI HASTANENİN, NÖBETÇİ ODASINDA

DEVAMI VAR

AKBABA YAYINLARI

Bu kış, Akbaba yayınevi üç seri üstünden kitap yayınını hızlandırıyor:

1 — Türk edebiyatının en güzel, en seçme eserleri...

2 — Türk mizahının dünden, bugünden en değerli kitapları...

3 — Dünya edebiyatında ün yapmış, eserleri dilden dile çevrilmiş en ünlü yazarların romanları...

Birinci kitap : PORTRELER

Yusuf Ziya Ortaç, bu eşsiz eserinde, Abdülhak Hâmit'ten başlıyarak Peyami Safa'ya kadar, tanıdığı şair ve romancıları, bütün sanat ve hayat özelliklerile anlatıyor.

Birinci baskısı âdeta kapışılan Portreler'in, ikinci baskısı yeni ilâvelerle yapılmıştır.

En iyi kâğıt, karton ve beş renkli kuşe kapak, iplik dikiş, 750 kuruş.

İKİNCİ KİTAP:

Gönülden Sesler

ORHAN SEYFİ ORHON

Orhan Seyfi Orhon adı, Türk şiirinde çığır açmış bir şairin adıdır. Uzun yıllar, onun «Gönülden sesler» deki manzumeleri dilden dile dolaşmıştı. Bugün de bütün güzelliğini, tazeliğini muhafaza eden bu şiirler, hep bir arada, karton kapak ve beş renkli bir kuvertür içinde

Pek güzel bir kitap
olarak hazırlanıyor.

ÜÇÜNCÜ KİTAP:

Kervan

Orhon Seyfi Orhon'un hiç bir yerde çıkmamış yepyeni şiirleri :

Her akşam üstü, deniz kuşlarıyla birlikte
Geçer içimden ipeklerle inciler yüklü
O eski kervanlar...

AKBABA YAYINEVİ : Sevgili okuyucularına, en ünlü kalemlerin, en güzel eserlerini, en zarif şekilde vermekle bahtiyar olacaktır.

Milletler Gülüyor

Fener

Sabaha karşı tren yolu geçidinde bir otomobil, ekspres tarafından fecî şekilde parçalanmıştı.

Hiçbir şahit olmadığı, geçidi kapıyan mania direklerinin iyi işlemediği tespit edildikten sonra hat bekçisi sorguya çekildi. Mahkeme süresince:

— Yemin ederim hâkim bey, diyordu. Ben vazifemi yaptım, kırmızı feneri salladım ama...

Tartışmalardan sonra bekçi beraet etmeğe muvaffak oldu. Mahkemedn çıkarken avukatı hayranlığını gizliyemedi:

— Sorgu esnasındaki soğukkanlılığınız, ifadenizin düzgünlüğü dikkatimi çekti. Tek kelimeyle mükemmeldiniz! dedi.

— Teşekkür ederim dedi bekçi. Ama: Hâkimin fenerin yanık olup olmadığını sorabileceğini düşündükçe döktüğüm terleri bir bilseniz!...

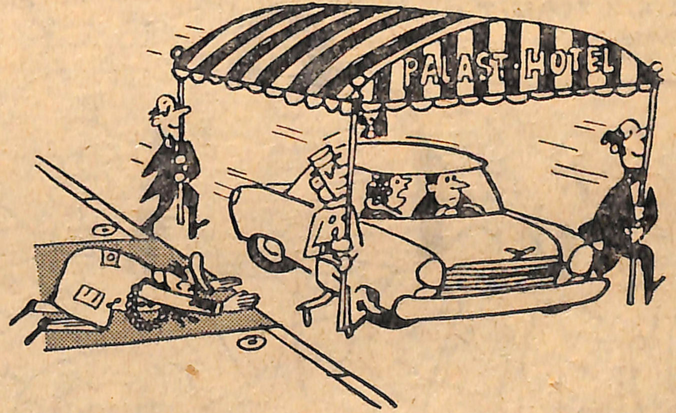
— Çok kibar adam: boş çeke imza atıp veriyor!

Dedikodu

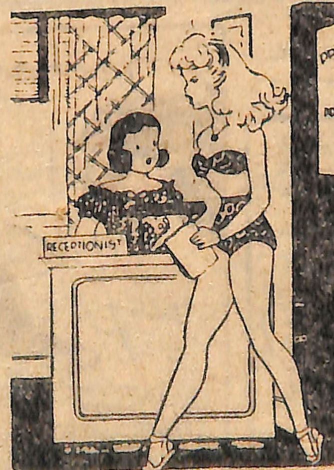
Karşıdan gelen kadını iyice süzdükten sonra Claudine, Francine'in kulağına fısıldadı:

— Nancy'nin harika bacakları var değil mi?

— Olabilir dedi Francine, ama göğüsleri onları seyretmek için fazlaca eğilmiş!!...

— Herif doğru söyle: ne kadar bahşiş verdin?.

— Odasına böyle girince imlâ yanlışlarını hiç görmüyor!

Afrika!

Amerikalı askerler Afrikadaki bir üsse hareket etmeden önce yerlilere ne şekilde muamele edilmesi lâzım geldiğini öğreniyorlardı.

Kumandanları sözlerine şöyle son verdi:

— Yerlilerle anlaşabilmek için onların yaşayış tarzlarını tenkid etmemeli, her söylediklerini olduğu gibi kabul etmeli, hiçbir zaman aksini iddia etmeğe kalkışmamalı, hattâ ve hattâ içlerinden biri Afrika'nın Teksas'tan daha büyük olduğunu söylese bile dilinizi tutmalısınız!...

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

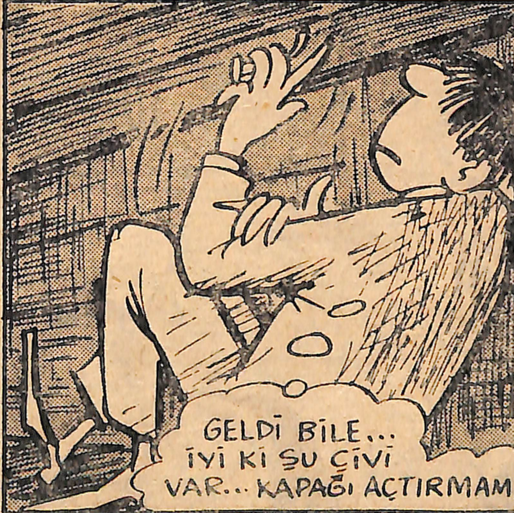

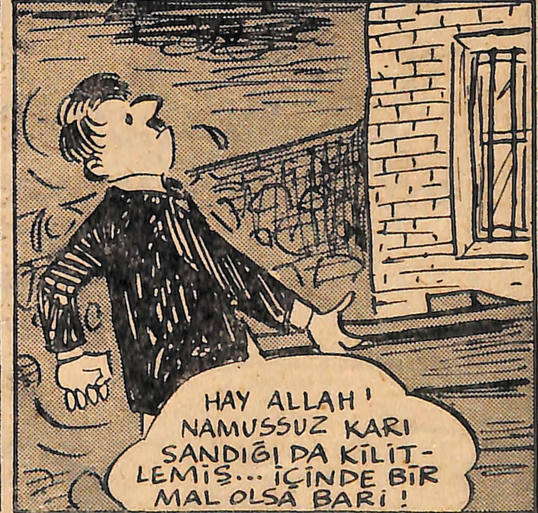

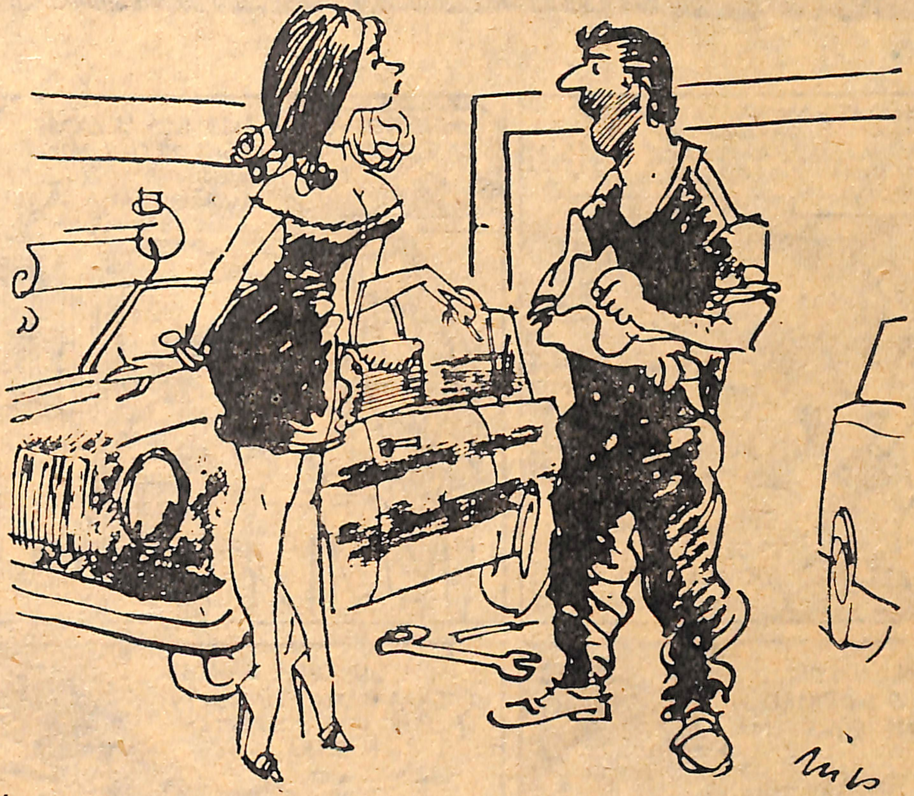

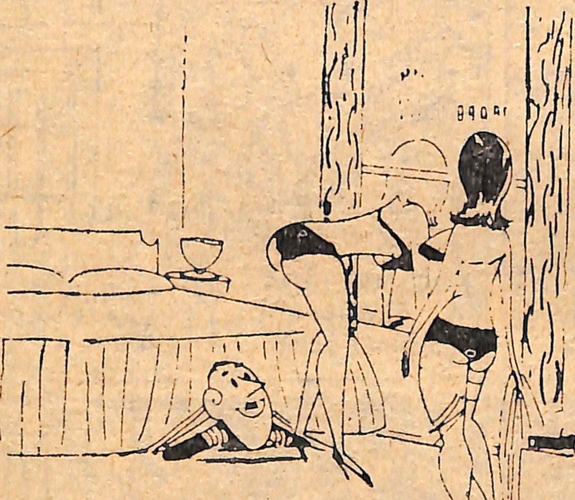

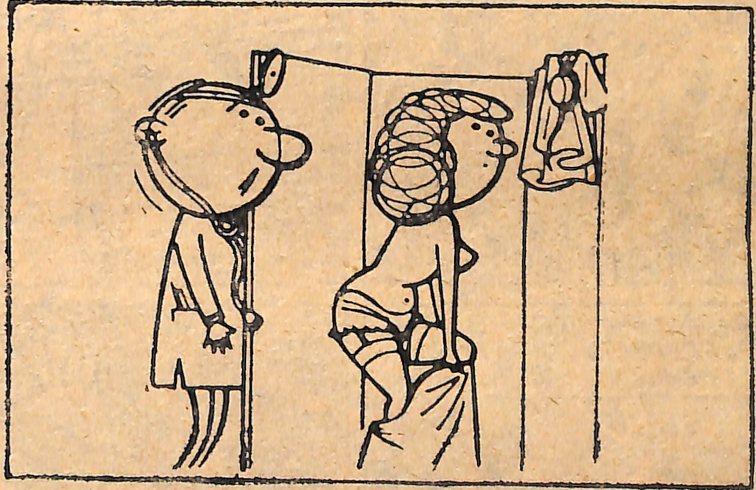
Dünya Karikatürleri

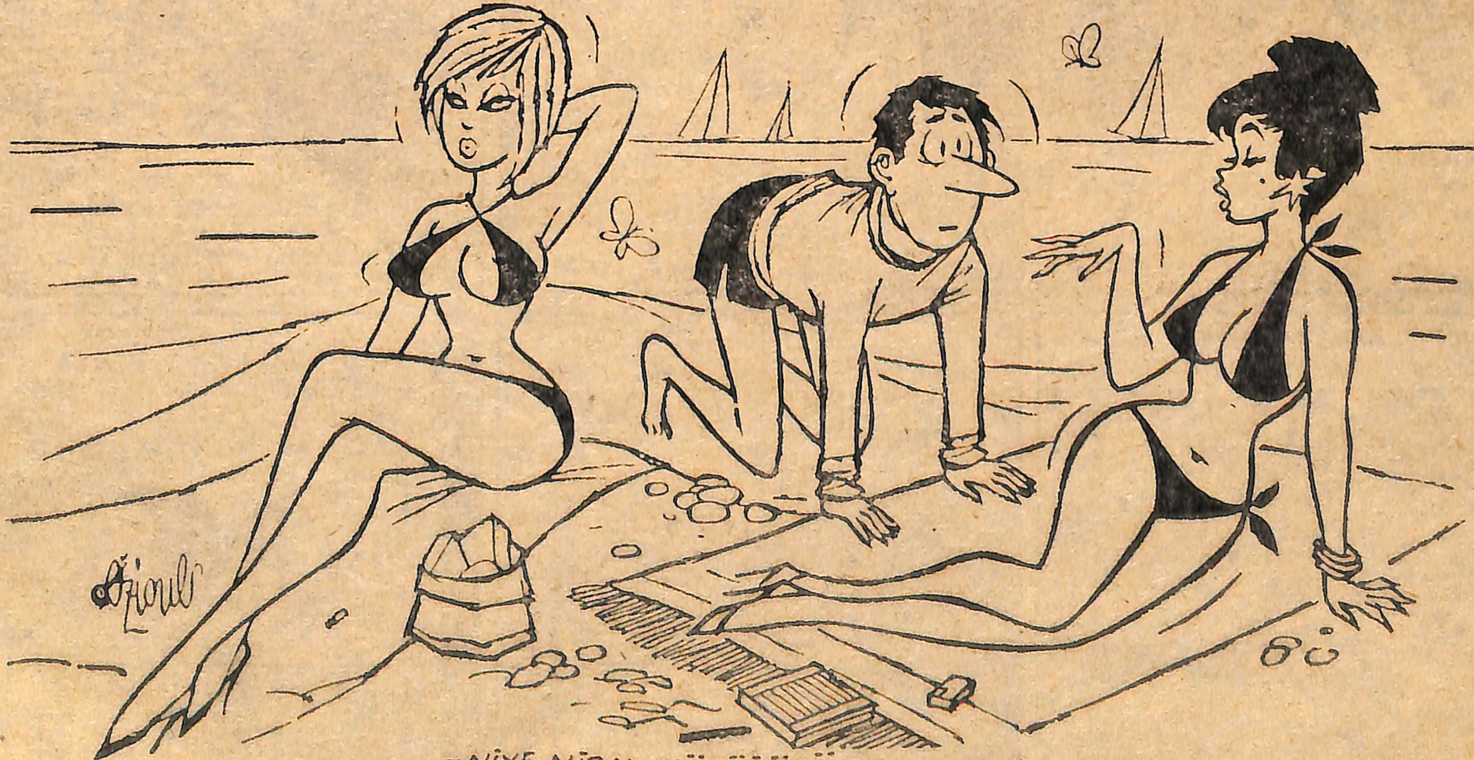
— YOLDA BİR KAZAYA UĞRADIK...
— VALLAHİ BEN YALNIZ ARABAYI TAMİR EDEBİLİRİM!

— HER AKŞAM KAPIYA KADAR PEŞİMİZDEN GELEN HERİF, ACABA BU GECE NEREDE ?..

— PARDON BAYAN, SOYUNDUNUZ SANMIŞTIM!

— NİYE NİŞAN YÜZÜĞÜNÜ ÇIKARDIN ?
— HAVA ÇOK SICAK !

PORTRELER

Yusuf Ziya Ortaç

Birinci baskısı bir ay içinde satılıp biten kitap...

İkinci Baskı

Yeni İlâvelerle 7 Kasım Perşembe günü çıkıyor.

Umum satış merkezi: AKBABA YAYINEVİ — İstanbul

Fiatı 750 kuruş

Ak 256

REKLÂM-
LARINIZ
İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 – 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın - 17150 - 257

ACI KAHVENİN 40 YIL HATIRI,YA LEZZETLİ MAKARNANIN ?

PİYALE MAKARNASININ

17
3

İHAP HULUSİ İSTANBUL

Reklâmcılık - 4136 - 258

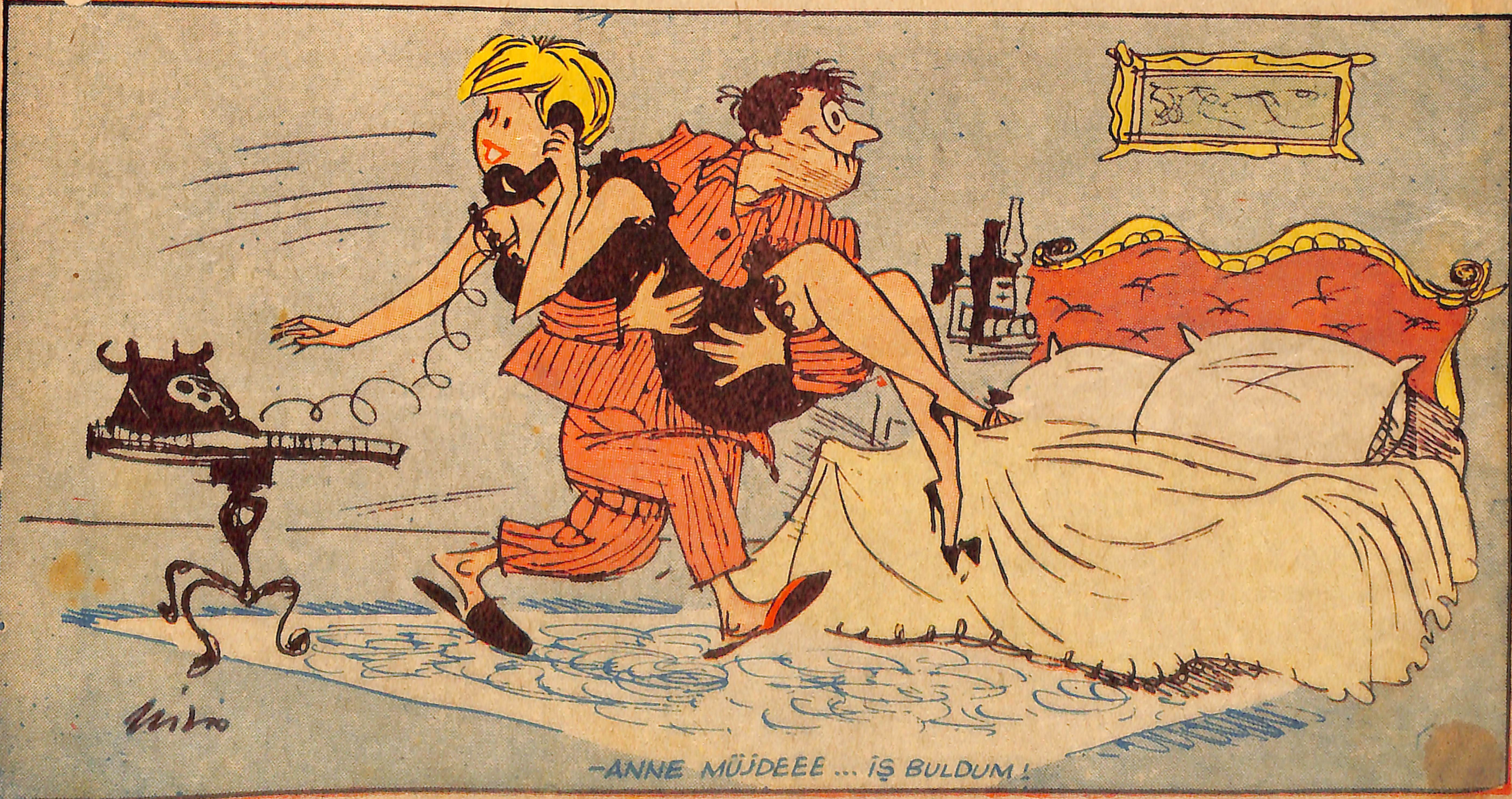
Akbaba

-BAŞKA YERE GİDELİM, BU BAHÇEDE BİZE İŞ YOK!

-BU KIZ VALLAHİ BİZDEN BİRŞEY SAKLIYOR!..

-ANNE MÜJDEEE ... İŞ BULDUM!